

Curierul ADVENTIST

dacă un străin
vine...

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea
din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Ovidiu Floria
Concept grafic: Dragoș Drumaș
Corectură: Florica Gheciulescu
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiu poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

- 3 Editorial
Timpul și lucrarea
Forrai Lazăr
- 4 Spiritual
Credeti în minuni?
Szást Ernest
- 7 Devoțional
Provocare
Petre Teofil
- 9 Interviu
**Predicarea din
prisosul inimii**
Derek J. Morris
- 13 Reportaj
Dați-le voi să mănânce
Stelian Iacob
- 15 Diverse
**Cum să ascuți o
predică**
Bill Knott
- 18 Spiritul Profetic
**O moștenire
pentru viitor**
Floriceș Lucian
- 21 Sănătate
**Ce ar spune bolile
cronice degenerative
dacă ar avea gură?**
Valeriu Gheorghiu
- 23 Pagina diasporei
Pe drumul spre casă
Gabriel Bardan
- 25 Pagina pastorului
**Obârșia biblică a
„Mioritei”**
Simion Buciuman
- 27 Pagina copiilor
Caut o văcuță
Bonnie Walker
- 28 Știri
- 30 Pagina președintelui
Dacă un străin vine...
Adrian Bocăneanu

Posibilități minunate la îndemâna noastră

“Timpul nostru aici este scurt. Putem trece prin această lume numai o dată; dar, trecând, să facem cât putem mai mult în această viață. Lucrarea pe care suntem chemați să o facem nu necesită avuție, poziție socială sau capacități deosebite, ci doar un spirit binevoitor, sacrificiu de sine și statornicie în scopul pe care îl avem. O candelă, oricât de mică ar fi, dacă arde în mod constant, poate constitui mijlocul prin care pot fi aprinse multe alte lămpi. Sfera noastră de influență poate părea îngustă, capacitățile mărunte, ocaziile puține, cunoștințele limitate; totuși, posibilități minunate ne sunt la îndemână prin folosirea cu credincioșie a ocaziilor pe care le avem în căminele noastre. Dacă ne vom deschide inimile și căminele pentru principiile de viață divine, vom deveni canale pentru râurile puterii dătătoare de viață. Din căminele noastre vor curge șuvoaie vindecătoare, aducătoare de viață, frumusețe și rodnicie acolo unde acum este sărăcie și lipsă... Spiritul de credincioșie față de Dumnezeu este ca și plămădeala, și atunci când se manifestă în biserică, va avea efect asupra altora și va constitui o recomandare în favoarea creștinismului pretutindeni. Lucrarea făcută cu tot sufletul de către soldații lui Hristos este tot atât de bogată în consecințe ca și veșnicia.

Ellen White, *Căminul Adventist*,
ed.1996, pag. 29.

Timpul și lucrarea

Misiunea copiilor lui Dumnezeu, de a sluji adevăratele nevoi ale semenilor, se poate împlini în forme variate, dictate de fiecare dată de nevoile și de condițiile existente la timpul respectiv.

Nevoia cea mai mare a fiecărui om este aceea de Dumnezeu. La aceasta răspunde Evanghelia. În mod paradoxal însă, tocmai pe aceasta ființa umană o resimte cel mai puțin și foarte rar. Ea este preocupată în primul rând de cele materiale, sociale și de sănătate, ceea ce îi cheamă pe copiii lui Dumnezeu la împlinirea unei misiuni sociale, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu are un răspuns și la această categorie de nevoi. Adevărul divin pe care Biserica Adventistă îl propovăduiește cuprinde și evanghelia sănătății, învățăturile cu privire la principiile unei vieți sănătoase și armonioase.

Este lucrarea față de care societatea este din ce în ce mai deschisă. Interesul pentru secretele unei vieți sănătoase nu se manifestă doar la nivel individual, ci capătă tot mai mult dimensiunile unei politici de stat. Există chiar o hotărâre de guvern care impune ca materie obligatorie, în toate unitățile de învățământ, educația pentru o viață sănătoasă și cheamă toate organismele nonguvernamentale, care au o asemenea preocupare, să ajute la realizarea acestui deziderat. Vă dați seama ce înseamnă acest lucru? Ne aflăm în fața unei provocări la care, practic, nu știm cum să răspundem. Un seceriș imens stă în fața noastră!

Organizația care a fost creată tocmai pentru această misiune este Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie (ASEF). În virtutea hotărârii de guvern amintite, ea a încheiat o convenție-protocol atât cu Institutul de Sănătate Publică de pe lângă Ministerul Sănătății, cât și cu Ministerul Educației și Cercetării, de a-și aduce contribuția la educația populației pentru un mod de viață sănătos în toate școlile și în alte instituții din țară. Sub umbrela ASEF, cei 100-150 de colportori,

instruiți pentru aceasta, țin seminarii de sănătate în școli, instituții, cămine culturale. Acțiuni de acest gen sunt organizate și de Centrul de Sănătate de la Herghelia, precum și de Centrul Adventist de Resurse și Documentare (CARD), îmbinate și cu expoziții de sănătate. De asemenea, Conferințele cu departamentul de resort și chiar unele comunități locale și-au oferit spațiul și mijloacele pentru desfășurarea unor seminarii. Dar nici pe departe nu putem răspunde la toate oportunitățile care ne așteaptă.

Deocamdată, statul nu dispune de cadre pregătite pentru această lucrare în școli, nu sunt încă manuale și profesori pentru această materie. De aceea ajutorul nostru este binevenit. În câțiva ani, autoritățile de resort vor fi pregătite pentru această sarcină și, probabil, prezența noastră va fi mai puțin dorită. Acum este timpul potrivit pentru a face o lucrare fără precedent de mare și de minunată! Cred că ar trebui să avem urechi deschise la acest strigăt al momentului actual, la această chemare/poruncă a vremii. Ocaziile favorabile vin și se duc.

Soluția ar fi organizarea în fiecare comunitate a unui cerc misionar de sănătate (în altă parte se mai numește club de sănătate), o echipă formată din membri cu spirit misionar, instruiți corespunzător, printre care colportori și, firește, cadre sanitare, care să țină seminarii de sănătate, de familie, de bucătărie sănătoasă, peste tot unde sunt așteptați.

Experiența de până acum arată că suntem excepțional de bine primiți de orice audiență și de toate forurile de răspundere, adică de conducerea localităților (primării) și de cele ale instituțiilor vizitate. Lucrarea medicală se dovedește a fi într-adevăr misiunea timpului nostru, un timp special de mare har.

Întrebarea rămâne: Cum răspundem noi la această mare provocare?

Facem ceva pe măsura ei și a posibilităților noastre, nefolosite încă? Să ne ajute Dumnezeu!

Forrai Lazăr

*director,
Departamentul
de Publicații,
Uniunea Română*

Credeți în minuni?

„Atunci Petru i-a zis: 'Argint și aur, n-am; dar ce am, îți dau; În Numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te și umblă!' L-a apucat de mâna dreaptă, și l-a ridicat în sus. Îndată i s-au întărit tălpile și gleznele; dintr-o săritură a fost în picioare, și a început să umble. A intrat cu ei în Templu, umblând, sărind, și lăudând pe Dumnezeu.” (Fapte 3,6-8)

Lumea noastră, confruntată cu atâtea probleme, manifestă un interes sporit pentru facerea de minuni. În ceea ce privește modul cum înțeleg minunea, oamenii se aseamănă tot mai mult cu cei din Nazaret, din vremea Mântuitorului, care „L-au scos afară din cetate..., ca să-L arunce jos în prăpastie” (Luca 4,29), dar erau totuși curioși să vadă minuni făcute de Isus (Luca 4,23). Irod se purta cu dispreț față de Isus, și-a bătut joc de El, dar, datorită curiozității omenesti „... când a văzut pe Isus, s-a bucurat foarte mult; căci de mult dorea să-L vadă, din pricina celor auzite despre El; și nădăjduia să-L vadă făcând vreo minune” (Luca 23,8). Minune da, Isus nu?! În zilele noastre, Satana răsplătește cu larghețe curiozitatea și așteptările multora față de minuni. În fața ochilor noștri se împlinesc profeția: „săvârșea semne mari” (Ap. 13,13), cu scopul de a-i amăgi pe mulți. Se produc oare astăzi minuni reale prin Isus și în Numele Lui? Este nevoie de minuni în biserică și în societatea modernă, în perioada premergătoare revenirii lui Isus? Care ar fi cea mai mare minune care ar vindeca biserica și de care societatea noastră ar avea nevoie?

Personal, cred că este nevoie, dar se și produc minuni reale în zilele noastre. Cea mai mare minune este pocăința și schimbarea caracterului. „Este imposibil să scăpăm prin noi înșine din prăpastia păcatului în care ne-am afundat. Inimile noastre sunt rele și nu le putem schimba. 'Cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă nici unul' (Iov 14,4). Căci 'umblarea după lucrurile firii pământesti este vrășmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se

supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună' (Romani 8,7). Educația, cultura, exercitarea voinței, eforturile omenesti ... pot produce o corectă comportare exterioară, dar nu pot schimba inima; ele nu pot curăți izvoarele vieții. Trebuie să existe o putere care să lucreze dinăuntru, o nouă viață de sus, mai înainte ca oamenii să poată fi schimbați de la păcat la sfințenie. Această putere este Hristos. Numai harul Său poate să învieze puterile fără viață ale sufletului și să-l atragă spre Dumnezeu, spre sfințire.” (Calea către Hristos, ed. 1996, pag. 14).

Numărul mare al celor care sunt confrunțați cu grijile zilei de mâine și, de bunăvoie sau siliți de situație, aleg să emigreze în străinătate, cu nădejdea realizării în domeniul material, afectează și Biserica Adventistă. Biserici mari rămân cu membri puțini. Cine le va lua locul? Cum vor deveni bisericile existente neîncăpătoare? Cum se va încheia lucrarea din România? Cum vor fi 100 de biserici în acele zone unde acum este doar una singură? Printr-o minune! Prin minunea pocăinței!

Atunci când ne referim la pasajul din Fapte 3,1-11, suntem tentați să vedem doar vindecarea fizică, de altfel atât de necesară în cazul unui bolnav din naștere, dar trebuie să observăm partea mai importantă a minunii, care înseamnă vindecare sufletească, restabilirea unei relații corecte cu Dumnezeu și „mutarea” voluntară a celui vindecat de la poartă în interiorul templului: „A intrat cu ei în Templu, umblând, sărind și lăudând pe Dumnezeu” (Fapte 3,8).

Ologul – un simbol al lumii noastre

Scriptura spune că cel vindecat era „un om olog din naștere” (Fapte 3,2). În majoritatea cazurilor, când relatează despre o minune, Biblia oferă detalii de identificare cu privire la persoana respectivă. Iată câteva exemple: Cel care a fost înviat de Isus se numește Lazăr, este din Betania, iar rudele sale apropiate sunt Maria și Marta. Nu avem informații cu privire la

Szást Ernest

președinte,
Conferința Transilvania de Nord

numele fetei vindecate – înviată de Isus – dar se precizează apartenența ei: „fiica lui Iair”.

Cel de la poarta „Frumoasă” este fără nume, dar constatăm cu satisfacție că se folosește în dreptul lui același cuvânt rostit de Dumnezeu la creațiune: „om” (Geneza 1,26.27). Este adevărat că acesta nu mai are înălțimea lui Adam, fața lui nu radiază de bucurie, ci este întunecată din cauza descurajării, și, în loc de sănătate și perfecțiune, este olog din naștere. Cu toate acestea, pentru Dumnezeu el este omul, obiectul atenției și al dragostei divine. Acest „om” fără nume este un simbol pentru toți descendenții lui Adam, zămăslîți în păcat, „ologi” din punct de vedere fizic și spiritual, care poate că au auzit despre Isus, dar încă nu L-au întâlnit, deoarece binevoitorii lor i-au adus – probabil – până la ușa templului, dar nu și în prezența evidentă a viului Dumnezeu. Aceștia se mulțumesc cu acel puțin obținut de la oameni prin „cerșit”, nerealizând ce dar special și veșnic păstrează Dumnezeu pentru ei, deoarece Petru și Ioan încă nu i-au vizitat în Numele lui „Isus Hristos din Nazaret”. Cât mai au de așteptat „ologii” până când Petru și Ioan vor trece pe la poarta „Frumoasă” a zilelor noastre? Este nevoie de minuni, dar sunt Petru și Ioan pregătiți pentru lucrul acesta?

Capitolul 3 din Faptele Apostolilor nu vorbește doar despre vindecarea ologului, ci ne descoperă patru secrete – condițiile necesare producerii unei minuni adevărate.

Minunea se naște în camera de sus

Minunea de la poarta „Frumoasă” a avut loc după înălțarea lui Isus la cer și împlinirea făgăduinței. În Ioan 14, citim cuvintele de rămas-bun, rostite de Isus (14,1-3), respectiv făgăduința cu privire la venirea Mângâietorului – adică Duhul Sfânt – pe care-L

va trimite Tatăl (Ioan 14,26).

Faptele Apostolilor începe cu repetarea făgăduinței: „Voi veți primi o putere când se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-mi veți fi martori...” (Fapte 1,8). Capitolul următor ne introduce în experiența camerei de sus, unde credincioșii erau împreună în rugăciune, în așteptarea împlinirii făgăduinței și „toți s-au umplut de Duh Sfânt” (Fapte 2,4), „și un mare har era peste toți” (Fapte 4,33).

Care a fost rezultatul revărsării Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimi? Evenimentul acesta a marcat profund viața lui Petru și a celorlalți. Isus capătă o cu totul altă valoare pentru ei. Înainte de experiența camerei de sus, în curtea marelui preot, Petru a fost provocat să vorbească despre Isus și relația lui cu Acesta, dar el a preferat să declare că nici nu-L cunoaște. Acum chiar și neîntrebat vorbește despre Isus.

Petru cel impulsiv și încrezut în sine, care tăgăduise pe Hristos în cel mai greu moment al Lui..., fusese convertit! El nu mai era mândru și încrezut, ci modest și neîncrezător în sine. El era plin cu Duhul Sfânt și, prin puterea aceasta, era hotărât să înlăture pata apostaziei sale, cinstind Numele pe care odată îl tăgăduise... „Vestea cea bună a unui Mântuitor înviat a fost dusă până la cele mai îndepărtate locuri ale lumii. În timp ce ucenicii vesteau solia harului mântuitor, inimi se predau puterii acestei solii. Biserica a văzut cum convertiții veneau la ea în număr nespus de mare, din toate direcțiile. Cei care apostaziaseră erau reconvertiți. Păcătoșii se uneau cu cei credincioși în căutarea mângăririi de mare preț... Fiecare creștin vedea în fratele său o descoperire a iubirii și bunăvoinei divine. Un singur interes îi stăpânea pe toți; un singur subiect însuflător le absorbise pe toate celelalte. Năzuința credincioșilor era să dea pe față asemănarea cu caracterul lui Hristos și să lucreze pentru întinderea Împărăției Sale. Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului

Isus. Și un mare har era peste toți.” (Fapte 4,33) Prin munca lor, au fost adăugați bisericii bărbați aleși, care, primind cuvântul adevărului, și-au consacrat viața lucrării de a duce și altora nădejdea ce umplea inimile lor cu pace și bucurie. Atât de puternic poate lucra Dumnezeu atunci când oamenii se predau pe ei înșiși controlului Duhului Său. Ei nu puteau fi împiedicați sau intimidați prin amenințări. Domnul vorbea prin ei și, mergând din loc în loc, săracilor li se vestea Evanghelia și se săvârșeau minuni ale harului divin.” (Ellen White, *Faptele Apostolilor*, ed. 1999, pag. 39-40)

Făgăduința Duhului Sfânt nu este mărginită la vreun anume veac sau la vreo rasă de oameni. Hristos a declarat că influența divină a Duhului Său avea să fie cu urmașii Săi până la sfârșit. „În vremea sfârșitului, când lucrarea lui Dumnezeu de pe pământ va merge spre încheiere, eforturile sânguinoase, depuse de credincioșii consacrați, sub călăuzirea Duhului Sfânt, vor fi însoțite de deosebitele semne ale aprobării divine... La sfârșitul timpului, Duhul Sfânt trebuie să fie prezent în adevărata biserică.” (*Idem*, pag. 45)

Dar, în preajma încheierii secerișului pământului, este făgăduită o revărsare deosebită a Duhului Sfânt, care va pregăti biserica pentru venirea Fiului omului. „Domnul Dumnezeu vostru vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie, ca odinioară.” (Ioel 2,23)

Rugăciunea deschide zăgăzurile cerului pentru minune

„Petru și Ioan se suiau împreună la Templu, la ceasul rugăciunii...” (Fapte 3,1). Serva Domnului, comentând evenimentul, afirmă: „La scurtă vreme după coborârea Duhului Sfânt și îndată după un timp de rugăciune stăruitoare, Petru și Ioan, suindu-se la templu să se închine, au văzut la poarta numită „Frumoasă”, un olog de patruzeci de

ani, a cărui viață, de la nașterea sa, fusese numai o viață de durere și de chin." (Ellen White, *Faptele Apostolilor*, ed. 1999, pag. 48). Petru și Ioan vin de la rugăciune! În biserica primară, creștinii se închinau în templu, dar aveau obiceiul să se întâlnească la case pentru părăsire (Fapte 2,46). Probabil că Petru și Ioan au participat la o grupă de rugăciune într-un cerc mai restrâns, și de acolo se deplasau la templu pentru închinare publică. Când are loc minunea? Între două ocazii de rugăciune. „Ucenicii Domnului Hristos aveau un profund simțământ al neputinței lor și, cu umilință și rugăciune, au alăturat slăbiciunea lor puterii Lui, sărăcia lor inepuizabilei Sale bogății. Astfel întăriți și înzestrați, ei n-au ezitat să se avânte în slujba Învățătorului.” (*Ibidem*)

Tatăl nostru ceresc așteaptă și astăzi să-și reverse asupra noastră plinătatea binecuvântărilor Sale. Ocaziile de părăsire în rugăciune ne apropie de Dumnezeu și ne oferă posibilitatea pentru cultivarea simțământelor sociale din ființa noastră, ne fac în stare să simțim cu alții și constituie mijlocul de dezvoltare și de întărire în serviciul lui Dumnezeu.

Unitatea în Hristos facilitează manifestarea puterii divine

„Petru și Ioan se suiau împreună la Templu...” (Fapte 3,1). În Evangheliile, îi găsim adesea menționați pe Petru și pe Ioan ca fiind împreună. Împreună în dezinteres față de persoana lui Isus (Luca 5,1.2), împreună când „au lăsat totul și au mers după El” (Luca 5,11) și împreună pe Muntele Schimbării la Față și la pregătirea mielului pascal (Luca 22,8).

Unele relații îi prezintă ca fiind împreună în calitate de parteneri sau camarazi, fără ca aceasta să însemne unitate în jurul persoanei lui Isus. În contextul evenimen-

telor din Fapte cap. 3, expresia „Petru și Ioan se suiau împreună la Templu” înseamnă mai mult decât deplasarea a două persoane pe același drum. În camera de sus, și-au mărturisit păcatele. Gelozia care adesea s-a manifestat în viața lor, dorința după locurile dintâi (Luca 22,24) și refuzul de a se smeri în fața celui alt aparțin trecutului. Cele zece zile de așteptare în rugăciune sinceră a adus unitate pentru care Isus S-a rugat: „ca ei să fie una cum suntem și noi”. (Ioan 17,11 u.p.)

„Această unitate trebuie să caracterizeze pe poporul lui Dumnezeu în vremurile de pe urmă, dacă aceștia aspiră la o experiență specială cu Domnul Isus sau așteaptă din partea Lui manifestarea puterii divine. Orice ar deranja această unitate trebuie îndepărtat pentru că, în caz contrar, Duhul Sfânt, care face lucrarea lui Dumnezeu în favoarea poporului Său, este obstrucționat.” (*Comentariul Biblic A.Z.S.*, vol VI, pag. 135).

Isus – sursa minunii

Doi oameni pioși, dar foarte săraci din punct de vedere fizic, se apropiau de templu. Ologul cerșetor, asemenea multora din societatea modernă, era atât de copleșit de nesiguranța zilei de mâine și de nevoile materiale necesare susținerii vieții, încât nu a realizat nevoia lui primordială. De la Petru și Ioan, care nu aveau o evidență exterioară a faptului că erau purtătorii puterii divine, el aștepta niște bănuți.

Ei nu se laudă cu sărăcia lor, dar în umilință recunosc situația: „aur și argint nu am”. Dar ei aveau pe Cineva mult mai valoros, pe Isus Hristos Cel din Nazaret. Declarația ulterioară a lui Petru: „în nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4,12), precum mărturisirea lui Ioan că „avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, cel

neprihănit” (1 Ioan 2,1) sunt dovezi evidente că cei doi erau conștienți de faptul că dispun de cea mai mare bogăție din Univers. În camera de sus, au învins egoismul și frica. Prin rugăciune, s-au pregătit pentru producerea minunii. Acum vorbesc cu bucurie despre acel Isus, în Numele căruia se produsese minunea vindecării. Astfel s-a înmulțit numărul celor care-L laudă pe Dumnezeu în templu și încă un suflet s-a adăugat bisericii creștine primare.

O legendă remarcabilă vorbește despre Thomas Aquinas, care a fost primit de papa Innocent al IV-lea, în timp ce avea înaintea lui o mulțime de bani și valori pe masă. Papa i-a spus: Vezi, Thomas, biserica noastră nu poate să spună ca biserica primară: „aur și argint nu am...”. Replica lui Thomas Aquinas a fost: „Dar nu poate să spună nici cuvintele rostite de Petru către olog: ‘scoală-te și umblă’”. Noi ce avem?

Condițiile producerii de minuni prin Isus există și astăzi. Suntem mulți „ologi din naștere”. Camera de sus are ușa deschisă, așteptându-i pe cei doritori să intre. Cerul este pregătit să dea „ploaie” bogată. Rugăciunea, care este cheia prin care putem deschide seiful cerului ne este accesibilă. Isus Se roagă și astăzi ca Petru și Ioan să devină una în El. Isus dorește să-i vindece pe toți bolnavii, pentru ca aceștia să nu mai stea la poartă, ci să-L laude pe Dumnezeu în templu.

Personal, cred că Dumnezeu este gata să facă mari minuni. Când Petru și Ioan vor petrece un timp în camera de sus, când vor participa la o grupă de rugăciune și vor merge împreună la templu pentru rugăciune, respectiv Îl vor mărturisi – neîntrebați fiind – pe Isus din Nazaret, prin care se capătă mântuirea, atunci ologii spiritali vor intra împreună cu ei în templu, laudându-L pe Dumnezeu. Atunci se va produce minunea secerișului făgăduit.

Provocări actuale

„Vreți să fiți urmași ai lui Hristos și nu știți cum să începeți?” (Ellen White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, ed 1996, pag. 121).

Mă simt încurajat de existența unei astfel de întrebări și, mai mult, mă simt în siguranță că există și un răspuns pentru o așa întrebare. Mult timp nu mi-a trecut prin minte gândul unui „cum să încep”. Credeam că acest lucru l-am făcut o dată pentru totdeauna. Mai degrabă m-am confruntat cu întrebarea: „Cum să mai continui?” sau „Ce să mai fac?” Deși pot vorbi de un început – cel puțin ziua botezului – de o viață raportată la o doctrină și la standarde evanghelice, de viața de slujire în biserică, de o chemare... și, poate, de multe alte lucruri care țin de creștinism, mă tulbur de fiecare dată când în minte îmi vine întrebarea pe care am folosit-o ca titlu. În ciuda faptului că ne confruntăm cu tot felul de probleme, care sunt aceleași de mii de ani, totuși, o zi nu se aseamănă cu alta. Alte provocări, alte alegeri, alte hotărâri, alte reacții, dar aceleași urmări: biruință sau cădere! Provocări și provocări! Pentru mine, provocarea vieții de zi cu zi rămâne: „Predica de pe Muntele Fericirilor”, rostită de Domnul nostru Isus Hristos. Aceasta descoperă, de fapt, atitudinea și comportamentul Fiului lui Dumnezeu în viața trăită pe pământ, ca om. Prin întrupare, ne-a exemplificat și ne-a împuternicit ca să putem trăi și noi într-o lume ostilă și alături de oameni care nu ne agreează sau chiar ne urăsc.

Provocarea fariseică

Poate că nici o altă provocare nu este mai dificil de întâmpinat ca spiritul fariseic. El mimează evlavie și se vrea necruțător cu cei greșiți. „Un spirit rece și dedat la critică și neiertător, care caracterizează fariseismul, este păcatul care aduce cele mai nefericite urmări. Atunci când viața religioasă a cuiva este lipsită de iubire, Isus nu este în ea; lumina prezenței Sale nu este acolo. Nici activitatea deosebit de mare sau zelul lipsit de spiritul lui Hristos nu poate

umple golul. Poate că cineva, înzestrat cu o uimitoare ascuțime a minții, descoperă defectele altora, dar tuturor aceluia care se lasă târâți de acest spirit, Isus le zice: ‘Fățarnicule, scoate mai întâi bârna din ochiul tău și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău.’” (Ellen White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, ed 1996, pag. 102).

Când în biserică te izbești de fățarnicie și de ipocrizie, gândul care ți se aprinde imediat în minte este să fii dezamăgit de biserică și să nu mai găsești plăcerea și bucuria de a mai veni să te închini lui Dumnezeu. Dar, dacă nu uităm că, din tot Universul, biserica rămâne obiectul cel mai de preț pentru Domnul Hristos, în ciuda defectelor ce încă se mai găsesc în ea, atunci și pentru noi ea va rămâne locul cel mai iubit și dorit de pe pământ, pentru că aici ne întâlnim pentru vindecare și formarea caracterelor.

Provocarea unui mediu ostil

„Dar eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt” (Mat. 5,39). Pentru firea pământească, acest sfat este mai mult decât incomod, este chiar umilitor și revoltător. Dar cum poți rămâne urmaș al lui Hristos și în astfel de împrejurări? Oare Domnul Isus a căutat să arate că, în anumite circumstanțe, un copil al Său trebuie să renunțe la demnitate sau chiar la calitatea de om? Din exemplul Său, vedem clar ce a dorit El să înțelegem prin această recomandare. Atunci când El Însuși a fost lovit și provocat, în mod explicit, a dat de înțeles că nu a fost de acord să fie lovit pe nedrept, întrebându-l pe cel ce L-a lovit: „Pentru ce mă bați?” Elementele ostile adevărului și implicit urmașilor lui Hristos au dintotdeauna mijloacele folosite de Satana pentru a destabiliza legătura cu Dumnezeu și a îndepărta din suflet pacea și echilibrul lăuntric. Cum trebuie totuși să aplicăm în viața de zi cu zi sfatul Domnului? El știe din ce suntem făcuți și prin această poruncă nu a făcut altceva decât să

Petre Teofil

președinte,
Conferința
Muntenia

ne împrumutăm să nu răspundem răului cu rău.

Provocarea conflictelor

Ca urmare a limitelor ființei omenești, există permanent posibilitatea izbucnirii unor neînțelegeri sau, chiar mai rău, a unor conflicte serioase. Neputința de a ne înțelege unul cu celălalt ne face să ne concentrăm mai mult asupra problemei și mai puțin asupra cailor de ieșire din necaz. Și așa avem o mulțime de neajunsuri în biserică, în familie sau între prieteni. Tendința firească este de a găsi cauza la celălalt. Dar problema de fond nu este natura provocării, nici circumstanțele în care ne găsim, ci modul cum aleg să răspund. În contextul desăvârșit al cerului și în atmosfera plină de iubire a Creatorului, miliarde de ființe superioare au ales să-L acuze pe Dumnezeu de tiranie și de nedreptate... și, prin urmare, au devenit demoni. Spre deosebire de ele, noi, la rândul nostru, nu putem evita provocările pentru că trăim în contextul unei lumi decăzute, unde domnește spiritul de nemulțumire și de revoltă. Dar Dumnezeu a avut grijă să ne păstreze și chiar să ne ocrotească dreptul și capacitatea de alegere. Iată un lucru bun – putem alege! Și am ales să fim mișcați de Duhul Sfânt, să luăm decizia de a ne preda viața lui Hristos. Ne-am botezat și suntem în biserică lui Dumnezeu. Dar iată o provocare: „Nu sunt fii ai lui Dumnezeu aceia ale căror inimi sunt atinse de Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu, nici aceia care se predau când și când puterii Sale, ci aceia care sunt călăuziți de El.” (vezi Rom. 8,14; E. G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, ed. 1996, pag. 121). Poate că acum înțelegem mai bine rostul întrebării: „Vreți să fiți urmași ai lui Hristos și nu știți cum să începeți?” După ce m-am confruntat cu această provocare din nou, după zeci de ani de credință și de slujire, mărturisesc fără rețineră că mă simt tul-

burat și neliniștit. Cum arată viața mea după atâta timp petrecut în biserică? Cum mă văd alții? Cum mă vede Dumnezeu?

Se spune că, într-o zi, niște ofițeri au venit la Napoleon să-i ceară avansarea în grad a unui tovarăș de arme, motivând acest lucru cu o acțiune de excepție a celui în cauză, în urma căreia ar fi avut loc câștigarea unei bătălii. Drept răspuns, Napoleon îi întreabă: „Și de atunci ce a mai făcut?” și ofițerii n-au știut ce să-i mai răspundă... Pentru Napoleon, soldații care au adevărat meritau avansarea erau cei care în mod constant își făceau datoria, care zi și noapte erau gata pentru împlinirea misiunii. Așa

de ușor este pentru un urmaș al lui Hristos să se hrănească în prezent cu amintirile unor experiențe din trecut, făcute cu Dumnezeu, și să nu-și dea seama că acum merge singur...! Atinși de Duhul Sfânt, impresionați de puterea lui Dumnezeu din când în când, dar nu sub călăuzirea Lui! De ce este atât de categoric Cuvântul lui Dumnezeu – „doar cei călăuziți de Duhul Sfânt sunt copiii Săi?” Pentru că „nu este neprihănit cel care are doar plăcere de neprihănire, ci acela care împlinește neprihănirea” (*Idem*, pag. 120). Și neprihănirea poate fi experimentată doar de aceia care trăiesc sub călăuzirea Duhului Sfânt.

Firea pământescă nu este în stare să se supună dreptății lui

Hristos și nici legilor Sale. Și totuși, trebuie să devenim adevărați copii ai lui Isus. De unde începem și cu ce? „Umblați potrivit cu lumina pe care o aveți. Hotărâți-vă să împliniți ce cunoașteți din Cuvântul Său. Când primiți Cuvântul în credința aceasta, el vă va da putere să ascultați. Dacă luați aminte la lumina pe care o aveți, o lumină mai mare se va revărsa asupra voastră. Voi clădiți pe Cuvântul lui Dumnezeu și caracterul vostru va fi format după chipul caracterului lui Hristos”. (*Idem*, pag. 121).

Provocarea eșecurilor

Se întâmplă uneori, chiar când nu te aștepti, să ai o manifestare de care să-ți fie rușine și apoi te întrebi: Oare când voi ajunge și eu să am un control deplin asupra firii mele și să simt călăuzirea Duhului Sfânt? Folosindu-se cu dibăcie de experiența sa de milenii, diavolul caută să ne surprindă prin părțile mai vulnerabile și să ne determine să greșim. O clipă de neatenție și de neveghere poate însemna un eșec... și atunci el nu pregetă să ne însuflească descurajarea și simțământul că nu am crescut și nu ne-am maturizat spiritual, ca să fim cu adevărat urmași ai lui Hristos. Sau, chiar mai rău, Duhul Sfânt nu este cu noi! „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiți. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 2,1). „Căci cel neprihănit de șapte ori cade și se ridică...” (Prov. 24,16). Cu astfel de făgăduințe, putem privi o eventuală cădere ca un nou început, de unde să ne continuăm drumul mai înțelepți, mai inteligenți, mai conștienți de nevoia noastră și mai doritori ca oricând de o dependență totală de Duhul Sfânt. „Vindecă-mă Tu, Doamne, și voi fi vindecat; mântuiește-mă Tu, Doamne, și voi fi mântuit; că Tu ești slava mea!” (Ier. 17,14).

Predicarea din prisosul inimii

În iunie 2003, Contraamiralul Barry C. Black a fost ales al 62-lea capelan al Senatului Statelor Unite. Înaintea acestei funcții, capelanul Black a lucrat în flota militară, fiind șeful capelanilor. Barry Black este adventist de ziua a șaptea.

DM: Capelane Black, dacă ar fi să priviți retrospectiv asupra vieții dumneavoastră, care considerați că au fost lucrurile pe care Dumnezeu le-a folosit pentru a vă forma din punct de vedere spiritual?

BB: Primul dintre acestea ar fi începutul umil al vieții mele. Faptul că am crescut în mijlocul orașului, în mediul toxic al cartierelor de blocuri, a creat în mine capacitatea de a contacta oameni din întreg spectrul socio-economic. Cred că Dumnezeu m-a binecuvântat cu abilitatea de a fi aproape și de oamenii care nu au multe studii sau mijloace materiale. Se pare că ei intră ușor în contact cu mine și sunt încurajați de experiența vieții mele. Cunosc mame care își cresc singure copiii și care, cunoscând mediul din care eu provin și rădăcinile mele, spun că se simt încurajate și că sunt mult mai hotărâte să își susțină copiii, investind în educația creștină și insistând asupra studiului Bibliei.

Un al doilea mijloc folosit de Dumnezeu pentru a mă forma din punct de vedere spiritual a fost mama mea. Era o sfântă! Avea o dragoste profundă pentru Dumnezeu și pentru Cuvântul Lui. Avea o spiritualitate vibrantă și arzătoare, pe care mi-a transmis-o și mie. Mi-a spus că sunt o persoană cu totul specială. Mi-a explicat că sunt pus deoparte pentru o viață deosebită și mi-a vorbit cu atâta putere și sinceritate, încât niciodată nu am avut îndoieli față de chemarea de a lucra ca pastor.

În al treilea rând, școlile creștine, din clasa întâi până la seminar, au avut un impact uriaș asupra formării mele spirituale. Nu cred că există ceva mai important decât a fi expus principiilor biblice în fiecare zi, aproape la orice materie școlară. Am fost îndrumat de profesori consacrați lucrării lor, care păreau că observă mâna

lui Dumnezeu la lucru în viața mea. Eram în lume, dar nu al lumii.

Nu în ultimul rând, am fost binecuvântat să cresc într-o biserică foarte mare – Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Berea, din orașul Baltimore, statul Maryland. Berea era o comunitate care număra aproape 1000 de membri. În general, predicatorii cei mai talentați erau aleși să păstorească această comunitate, astfel că am avut ocazia să ascult unii dintre cei mai buni predicatori ai bisericii noastre.

Cred că o mare parte a predicării se învață, dar există multe aspecte care se prind din zbor. Atunci când intri în contact de timpuriu cu o predicare plină de putere și de entuziasm, preiei anumite trăsături definitorii, care te însoțesc toată viața și care îți pun amprenta asupra slujirii tale. Acest lucru nu se învață în școală. Nu se învață dintr-o carte. Adesea, chiar și acum, sesizez reverberații ale pastorilor mei, în timp ce predic, și zâmbesc. Spun: „Acesta este pastorul Leon Cox. Ar fi spus-o exact așa!” Sau: „Acesta este pastorul J. C. Smith. Exact așa ar fi formulat ideea!”

Aceasta este o moștenire minunată, un dar minunat pe care l-am primit! Acest rezervor de informații — material exegetic, ilustrații — iese la iveală în mintea mea în timp ce predic, datorită acestei moșteniri bogate. Am fost membrul unei bisericii numeroase, încă din copilărie, și, ori de câte ori se deschidea ușa bisericii, eram acolo împreună cu mama. Orele de rugăciune de dimineață, întâlnirile de rugăciune din fiecare zi de miercuri, întâlnirile evanghelice de duminică seara. În Sabat, eram acolo toată ziua. Nu aș putea afirma că întotdeauna am crezut că acest program este minunat, dar m-a înzestrat cu o moștenire bogată.

Derek J. Morris

pastor,
Calinesa,
California, SUA

Ministry,
martie 2004

DM: Am putea spune deci că mama dumneavoastră, precum și unii dintre pastorii din biserica locală sunt cei care v-au influențat în formarea dumneavoastră spirituală. Care credeți că au fost persoanele care au avut cea mai mare înrâurire asupra dumneavoastră – mentorii dumneavoastră – în ceea ce privește predicarea?

BB: Încă din copilărie, am ascultat casete sau discuri cu predici.

Să simțim că și noi stăm pe un pământ sfânt.

Îmi amintesc una dintre primele predici pe care le-am ascultat, în care Gardner Taylor vorbea despre „Pământul sfânt”. Am început să înțeleg cum se alcătuiește o predică, faptul că nu trebuie să arăți toate atuurile pe care le ai de la început. Am înțeles că nu trebuie să spun toate informațiile povestirii de la început. De

de capacitatea sa creativă. Bradford, în schimb, era înzestrat cu darul de a spune povestiri. Când îl ascultai, aveai sentimentul că urmărești un film. Astfel, am învățat importanța dialogului în predicare. Nu doar să vorbești despre ceea ce spun oamenii, ci chiar să îi lași să spună.

Aceștia au fost mentorii mei — unii oficiali, alții neoficiali. Leon Cox a fost pastorul meu în adolescență și a manifestat un interes deosebit față de mine. De fapt, și-a luat câțiva tineri sub aripa sa. Ne invita la el acasă și ne întreba: „Ce părere aveți despre apelul predicii?” Apoi, ne sugera anumite cărți de citit. El făcea aceste lucruri urmărind un scop bine determinat. Era unul dintre cei mai capabili vorbitori, având o voce deosebit de plăcută.

Îmi amintesc o predică a sa, intitulată „Paharul”. Primul pasaj biblic vorbea despre Iosif care și-a așezat paharul său de aur în sacul lui Beniamin. Apoi, a ajuns în Noul Testament, unde Domnul Isus le spune lui Iacov și lui Ioan: „Puteți voi să beți paharul acesta?”. În felul acesta, am învățat să folosesc paralele, analogii și pasaje biblice înrudite între ele în construcția predicii, pentru a realiza structuri omiletice mai creative.

Și un alt predicator remarcabil, Calvin Rock, mi-a fost mentor. Odată, i-a invitat pe toți cei care erau interesați să devină predicatori să petreacă o săptămână de rugăciune la Academia Pine Forge. A discutat cu noi despre predicare și ne-a vorbit din experiența sa de slujitor al amvonului.

Prin urmare, cu mult timp înainte să citesc o carte de omiletică, multe informații esențiale despre acest subiect se înregistraseră în mintea mea. Literatura omiletică, pe care am început să o citesc mai târziu, nu a făcut decât să scoată la suprafață acele informații care deja se aflau acolo, pe jumătate adormite în conștiința mea. În mod intuitiv, am adunat aceste idei și am ajuns să confirm sau să

Cred că aveam șapte-opt ani când am ascultat prima oară o predică a lui Peter Marshall, intitulată „Erai și tu acolo?” Nu îmi venea să cred ce frumusețe lirică aveau cuvintele pe care le auzeam! Descria soarele dimineții coborând peste cetatea lui David. Am sesizat atunci ceva din muzicalitatea și posibilitățile predicării. Orizonturile mele au fost lărgite în acea ocazie.

Predicarea nu înseamnă înșirarea de versete biblice și de texte care să demonstreze o anumită idee. Predicarea înseamnă mai mult decât apologetică, mai mult decât a convinge pe cineva de corectitudinea unei poziții teologice. Prin muzica cuvintelor, predicarea are capacitatea de a ne transporta înapoi, în timpurile biblice, nu doar pentru a-l vedea pe Moise la rugul arzând, ci pentru a ne vedea și pe noi acolo.

fapt, pastorul Taylor nu a menționat numele lui Moise decât după vreo zece minute.

Aveam o memorie foarte bună. Era ca și cum aș fi programat un computer; îmi amintem aproape tot ce ascultam. A fost o experiență extraordinară să pot capta frumusețea cuvintelor în puterea predicării.

De asemenea, C. D. Brooks a avut un impact imens asupra vieții mele. Când l-am ascultat pentru prima dată, se afla la începuturile lucrării sale ca predicator. Am observat la el, precum și la Charles Bradford, o predicare deosebit de creativă. Ei aduceau la viață Cuvântul lui Dumnezeu. Brooks predica despre „Vârsta lui Metusalah” sau „Virtutea de a fi pui de găină” și te întreba: „Despre ce anume vrea să vorbească omul acesta?” Eram uimit

nu fiu de acord cu ceea ce citeam, bazându-mă pe ceea ce observasem că dă rezultate în creuzetul experienței umane.

DM: Ce binecuvântare deosebită! Și, de asemenea, ce provocare este pentru noi, predicatorii, să fim mentorii următoarei generații de predicatori! În comentariile dumneavoastră despre subiectul predicării, ați vorbit despre „predicarea din prisosul inimii”. Ce metode folosiți pentru a fi atât de încărcat din punct de vedere spiritual, încât să predicați din prisosul inimii?

BB: Parcurg Biblia de trei-patru ori în fiecare an, ascultând diverse înregistrări. Drumul de acasă până la Capitoliu durează între 45 de minute și o oră. În timpul acesta, am ocazia să ascult CD-uri cu Biblia. Chiar acum ascult Noua Versiune Internațională a Bibliei (NIV). Oricine poate asculta în 70 de ore întreaga Biblie!

Când sunt pe drum sau zbor cu avionul, întotdeauna am Cuvântul lui Dumnezeu în CD-ul portabil. Păstrez un suport cu foi de scris pe scaun, lângă mine, și deși nu ascult Biblia ca să găsesc subiecte de predică, predicile mă găsesc pe mine. Cincizeci de vieți nu ar fi de ajuns ca să predic din acest uimitor rezervor al Scripturii!

În felul acesta, am suficient material pentru cinci-șase predici în fiecare săptămână. Prin urmare, mă hrănesc în mod regulat cu Cuvântul lui Dumnezeu. Abia aștept să mă urc în mașină, ca să ascult Cuvântul divin. Primim învățături atât de minunate atunci când ne așezăm la dispoziția Scripturii. Astfel, atunci când ne ridicăm să predicăm de la amvon, literalmente predicăm din prisosul inimii.

DM: Am observat că citați textele biblice din memorie atunci când predicați. Ce metodă folosiți pentru a strânge Cuvântul lui Dumnezeu în sufletul dumneavoastră?

BB: Am avut fericirea de a fi în contact cu Sfânta Scriptură încă de la o vârstă fragedă. Eram săraci.

Nu aveam televizor, așa că eram alipiți de Cuvânt și de biserică. Mama îmi dădea bani de buzunar în funcție de cât de bine învățam textele de memorizat de la lecțiune! Așa că, de la cinci-șase ani, împreună cu frații mei, memorizăm texte din Sfânta Scriptură. Îubesc Cuvântul lui Dumnezeu. Îl ascult și mi-l amintesc. Câteodată, unele pasaje din Scriptură sunt atât de frumoase, încât le reproduc în scris de câteva ori, pentru ca să mi le amintesc mai bine. În general însă, îmi place să ascult Cuvântul.

DM: Ce rol are rugăciunea atunci când pregătiți și prezentați o predică?

BB: Nu pot să predic fără să mă rog. Nu pot să studiez fără să mă rog. Nu pot să trăiesc fără să mă rog. Am avut o experiență extraordinară cu Dumnezeu în urmă cu 15-16 ani, care a condus viața mea spirituală spre un nivel superior. În felul acesta, am început să fiu permanent conștient de prezența lui Dumnezeu. Prin urmare, vorbesc cu El! El este Însotitorul meu. El este acolo și vorbește cu mine.

Acea experiență a avut un impact transformator asupra vieții mele personale și asupra predicării mele. Când mă trezesc dimineața, înainte ca picioarele să atingă podeaua, mă așez pe genunchi pentru rugăciune. Din acea clipă, nu sunt multe secunde ale zilei în care să nu fiu conștient de prezența binecuvântată a Partenerului meu de drum.

Acesta este tot secretul rugăciunii. 1 Tesaloniceii 5,17 spune: „Rugați-vă neîncetat”. În fiecare dimineață, în timp ce deschid ședința Senatului Statelor Unite cu rugăciune, mă rog în timp ce mă rog. Și când predic, mă rog în timp ce predic. Când plec într-un loc sau altul,

primesc sfaturi, călăuzire divină; așa putea spune că exersez să trăiesc în prezența lui Dumnezeu. Aceasta este rugăciunea pentru mine. Rugăciunea nu este doar un lucru pe care îl facem. Rugăciunea pătrunde în tot ceea ce facem noi.

DM: Ați spus la un moment dat că vă rugați în timp ce predicați. Cum vă învăța și vă călăuzește Duhul Sfânt în timp ce predicați?

BB: Vreau să fiu într-o legătură strânsă cu Dumnezeu înainte să mă ridic să predic la amvon. Aceste clipe le socotesc a fi „timpul personal de rugăciune fierbinte” din cadrul pregătirii oricărei predici. Puteți studia foarte mult, puteți gândi foarte limpede, dar mai este nevoie și să vă rugați fierbinte!

Fără Duhul lui Dumnezeu, nu puteți duce nimic la bun sfârșit. Cereți-I Duhului Sfânt să meargă înaintea voastră, pentru a pregăti mesajul care urmează să fie rostit. Veniți la amvon pregătiți pentru a vă lăsa folosiți în orice fel ar dori Duhul lui Dumnezeu să facă acest lucru.

Este deosebit de important ca un predicator să nu încerce vreodată să folosească Duhul Sfânt. Este necesar să avem încredere pentru ca Duhul Sfânt să conducă lucrurile așa cum crede El că este mai bine și să înțelegem că Duhul lui Dumnezeu se manifestă în moduri diferite. Dar în timp ce Duhul Sfânt suflă încotro vrea, noi trebuie să învățăm cum să așezăm pânzele pentru a naviga pe marea vieții.

Unii predicatori consumă multă energie și timp, încercând să fie vântul care aduce schimbarea, în loc să observe ce face Duhul Sfânt în cadrul închinării și să coopereze cu El. Predicatorul poate fi asemănat cu un flaut prin care Duhul Sfânt trece pentru a da naștere muzicii și pentru a atinge viețile oamenilor.

DM: Ce imagine frumoasă! Până la ce punct ar trebui predicatorii să fie deschiși în ceea ce privește propria lor călătorie spirituală, incluzând aici propriile lupte și provocări?

BB: Aș încuraja o destăinuire de sine judicioasă. Poate fi de mare ajutor pentru cineva, împărtășirea modului în care Dumnezeu v-a ajutat să faceți față unei anumite provocări sau ispite din viața personală. Unul dintre pasajele mele favorite din Biblie este următorul: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!” (2 Cor. 1,3-4).

Din acest pasaj biblic, înțeleg că există circumstanțe pentru o descoperire de sine judicioasă. Cred că predicatorul trebuie să fie foarte atent atunci când vrea să folosească ilustrații din viața personală. Nu îmi plac ilustrațiile în care eu sunt un erou. Dar am descoperit că povestirile sunt totuși foarte folositoare. Vorbesc uneori despre lupta pe care o am cu lumescul, deoarece am crescut în mijlocul orașului. M-am ales cu acest obicei. Mă lupt cu el. Când vorbesc despre această luptă, oamenii înțeleg că predicatorul este și el o persoană, o ființă umană. Și mai înțeleg că harul lui Hristos ne poate elibera din lanțurile ispitelor. I-aș încuraja pe predicatori să folosească acest tip de povestiri personale, prin care

să aducem slavă Domnului Isus și puterii Sale.

I-aș îndemna pe predicatori, mai ales pe cei care au trecut în mod personal prin experiența fiului risipitor, să nu povestească prea mult din ce s-a întâmplat în acea țară îndepărtată, unde au păzit porcii.

DM: Ce cuvinte de încurajare le-ați spune predicatorilor care se simt sleiți din punct de vedere spiritual?

BB: I-aș încuraja să interacționeze cu Cuvântul lui Dumnezeu în cât mai multe moduri creative cu putință. Cuvântul divin este singurul care ne poate arăta drumul prin ceața vieții noastre. Nu trăim doar cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Un cuvânt din partea lui Dumnezeu l-a îndreptat

Nu pot să predic fără să mă rog. Nu pot să studiez fără să mă rog. Nu pot să trăiesc fără să mă rog. Am avut o experiență extraordinară cu Dumnezeu, care a condus viața mea spirituală spre un nivel superior. Am început să fiu permanent conștient de prezența lui Dumnezeu. Prin urmare, vorbesc cu El! El este Însotitorul meu. El este acolo și vorbește cu mine.

pe Moise din nou și din nou. Un cuvânt din partea lui Dumnezeu l-a adus înapoi pe drumul cel bun pe Ilie, când acesta se gândea să își ia viața. Cuvântul lui Dumnezeu este cel care poate îndepărta prejudecățile — el este mana sufletului nostru. Pentru

mine, tabloul grandios al Scripturii, produs de parcurgerea ei de câteva ori pe an, este un lucru înviorător pentru organism. Aceasta va aduce roade bogate în viețile noastre.

În al doilea rând, i-aș încuraja pe predicatori să prețuiască părtașia celorlalți colegi. În fiecare an, au loc minunate conferințe pastorale peste tot în lume. Participarea la o astfel de întâlnire, care are drept scop zidirea noastră, este un minunat tonic spiritual și sufletesc.

În al treilea rând, dacă nu ai un prieten în fața căruia să poți da oricând socoteală, de preferat un coleg de slujire, cu care să poți fi sincer și deschis, care se poate ruga împreună cu tine și pentru tine, îți recomand să îți găsești unul cât mai repede. Biblia spune că unul valorează cât o mie. Acest tip de relație creează o sinergie și produce o energie care te pot ajuta în momentele de epuizare sufletească și spirituală, acele experiențe ale pustiei prin care trecem în mod inevitabil.

DM: Ce sfat le puteți da predicatorilor care tânjesc după o experimentare a unei slujiri profund spirituale, astfel încât să predice din prisosul inimii?

BB: Mă simțeam frustrat de răspunsurile pe care le primeam de la marii predicatori, atunci când îi întrebam ce anume îi face atât de puternici. Mi se părea că nu îmi luaui întrebarea în serios. Vorbeau despre importanța și nevoia de a ne lua timp să fim împreună cu Scriptura, dar acest lucru mi se părea atât de prozaic, atât de plictisitor. Dar, cu cât trăiesc mai mult această experiență, cu atât tind să înțeleg că îmi spuneau adevărul. Este necesar să ne luăm un timp special pentru Scriptură, să interacționăm cu Cuvântul lui Dumnezeu. Acolo se nasc predicile. Dar mai mult decât atât, pe măsură ce ne luăm timp pentru Cuvântul lui Dumnezeu, noi suntem născuți din nou în fiecare zi.

Traducere de Cătălin Strâmbu

Dati-le voi 'să mănânce!

Aceste cuvinte au fost rostite de Domnul Isus ucenicilor săi, la sfârșitul unei zile dedicate propovăduirii. Ele nu au tenta unui reproș, ci, dimpotrivă, arată că Domnul dorea să-i implice chiar pe ei în marea minune. Ei trebuiau să se angajeze nu numai în mod fizic, ci chiar cu spiritul și convingerea lor, arătând că sunt uniți cu Domnul la această mare dovadă a purtării de grijă; adică Domnul și ucenicii Lui poartă de grijă unei mulțimi de peste 5.000 de oameni neajutorați.

„Este cea mai mare bucurie să lucrezi împreună cu Domnul Isus și să fii implicat în acte mărețe și minunate pentru semenii tăi!”

Lui Isus I s-a făcut milă de acele noroade flămânde; erau flămânde și de pâine, dar și de Cuvântul Vieții.

Porunca urgentă: „Dați-le voi să mănânce!” era adresată ucenicilor care se părea că erau mulțumiți doar să privească „ce mai face Domnul”, neînțelegând că, de fapt, El dorea ca ei să se implice în acea lucrare și să treacă efectiv la lucru. Așa dorea atunci, așa dorește și astăzi.

Uneori, recunoaștem că am construit locașuri de închinare cam mari, cu multe camere anexe, dar care sunt goale. Ba chiar suntem judecați pentru ceea ce am investit și proiectat. Dacă în această vreme am cerceta pe „văduvă și pe orfan”, am umple aceste camere cu copii și cu bătrâni sărmani. După o așa minune, mulți alții vor dori să vină și în sala mare să asculte Evanghelia veșnică.

Ca și ucenicii, uneori ne temem să cheltuim și mai ales să nu fim cheltuiți..., dar lucrurile nu stau așa. Toți cei ce au avut curajul să înceapă să „frângă și să împartă pâinea” împreună cu Isus au văzut cu ochii lor cum totul se înmulțește.

Mai este ceva. Suntem apreciați uneori

pentru virtuozitatea noastră artistică în cuvinte și teorie, însă cei din jur doresc o viață de slujire adevărată și dezinteresată. Dacă peste tot s-ar putea spune ce remarcă un ofițer, vecin cu biserica noastră: „Într-adevăr văd cum adventiștii pun în practică ceea ce învață!”, mulți oameni din țara asta ar cunoaște forța adevărului și s-ar uni cu noi într-un efort constant de a-i ajuta în mod organizat pe cei cu adevărat nevoiași.

Așa a început într-o nouă formă activitatea de „milostenie”, cu patru ani în urmă, la Piatra Neamț. Toamna trecută însă, unul dintre prezbiterii bisericii, fr. R.G. – om de mare sacrificiu, deși operat de inimă – susținut de fiul său Robert, a demarat lucrările de amenajare a unui spațiu folosit ca magazie și depozit, lângă centrala bisericii. Ulterior, acel loc a devenit o adevărată cantină pentru copii și pentru bătrânii sărmani din oraș.

Se lucra non-stop și forfota nu se încheia mai devreme de orele 22 sau 23, uneori chiar după miezul nopții, ca să putem începe să servim masa celor lipsiți, la termenul stabilit. Meseriași din biserică, alții din afara ei, unii cu plată, alții fără plată, unii de aproape, alții de departe, frați de la Târgul Mureș au fost cu noi până la înche-

Stelian Iacob

pastor,
Conferința
Moldova

iere. Fr. Laslo Gicu și echipa lui ne-au fost de mare ajutor. Surorile noastre diaconese, programate de Apostol Luminița, prima diaconasă a bisericii, au pregătit masa în tot acest timp pentru oamenii care lucrau. Frații Dascălu Anton, Burlacu Petrică și Ichim Ion au fost zilnic pe șantierul deschis.

Cum să mulțumim acestor oameni minunați?

În sfârșit, în cele din urmă, spațiul a fost atât de frumos amenajat, încât într-o zi o bătrânică, după ce a servit masa și m-am rugat cu ea pentru familia ei, la încheiere, mi-a spus cu atâta bucurie că aici toate sunt ca-n „Nekermann”, că-i place curățenia, apoi despre cât de frumos le vorbește personalul cantinei și cât de bună este mâncarea.

În ziua în care am început activitatea, biserica din Piatra Neamț, în unanimitatea plenui ei, s-a oferit să acopere cheltuiala pentru 25 de persoane cărora să li se ofere o masă de prânz de luni

până vineri, intuind că numărul acesta se va dubla curând. Însă ofertanții nu au fost numai cei din biserică gata să se sacrifice, ci am văzut că vom avea și persoane din afara bisericii, care doresc să ofere ajutor substanțial pentru cantină. Vă spun că frigidierul mare al cantinei și sume importante de bani au venit de la prieteni care vor să rămână anonimi (I.C., B.V., R.T.), medici și magistrați.

Activitatea a început și exact așa s-a și întâmplat; numărul propus s-a dublat cu cei bolnavi de pe la casele lor, rude abandonate, copii orfani sau părăsiți, bătrâni imobilizați – însă și Domnul înmulțește binecuvântările și rezervele nu se împuținează.

Biserica – pe jumătate – și-a înțeles chemarea și cei care au răspuns au găsit că e bine să pună câte 50.000 lei pe lună, dăruind acești bani înaintea Domnului, ca ajutor pentru cei sărmani. Biserica dorește să-și împartă pâinea cu „cei flămânzi” și cu cei sărmani” din acest oraș și ea va sacrifica din al ei pentru că este hotărâtă să slujească Domnului.

Am colaborat cu serviciul de protecție socială al Consiliului Județean la alcătuirea listei celor cu adevărat săraci, iar cele trei personalități: dna Șuteu, dna Bărbulescu și dna Luchian ne-au spus că, dintre toate cantinele de ajutor social, cea a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea este cea mai curată, cea mai elegantă și bine dotată și că „aceste dotări ar trebui să se găsească la orice cantină care se respectă”. Atunci când le-am întrebat care este părerea dumnealor despre această

cantină, dânsule au spus: „Este foarte bine ce ați făcut”; „Ne-ați venit în ajutor, preluându-ne o serie de persoane de pe listele de nevoiași”; „Vă felicităm”.

Credeți că nu au fost și piedici la Piatra Neamț ?

Într-o zi, nu au mai venit 10 persoane la masă. Am aflat ulterior că doi preoți „plini de zel” le-au interzis, sub amenințare, oamenilor să mai vină la advențiști să mănânce, și sărmanii, speriați, nu au mai venit, cu toate insistențele celor de la Consiliu.

Atunci am văzut cât de frumos ne prezentau și ne apărau reprezentanții primăriei, vorbind cu ei acasă; totuși, prejudecățile trezite și amenințările i-au biruit și, în final, au renunțat să mai vină.

În ziarul local „Realitatea” de Neamț a și apărut un articol în care dl viceprimar Gh. Dumitreasa a declarat: „...și Biserica Adventistă hrănește la cantină 10-12 copii și ar fi avut și mai mulți, dar unii ‘sfătuitori’ nu i-au lăsat. Îmi pare rău să o spun, dar cel mai puțin ne-a solicitat B.O.R. Protopopiatul a ajutat cu câte ceva, dar într-o proporție mult mai mică.”

Într-adevăr noi am solicitat cu un „TinSerV” și proiectul „o casă, că ne pasă”, care a fost uimitor pentru dânsii.

Alții – dintre vecinii de bloc – au aruncat cu pungi de apă în lucrători, pentru că munceau noaptea târziu, dar entuziasmul „copiilor Domnului” a fost mai puternic decât toate acestea. După încheierea lucrului în interior, am amenajat și exteriorul, apoi curtea.

Această experiență a înflăcărat și inima surorilor din cea de a doua biserică din oraș, „Laodicea”, unde sora Ciobanu Maricica, coordonatoarea Departamentului Misiunea Femeii, ajutată de alte surori, vor să ofere și ele o masă de duminică celor nevoiași din zonă.

Cuvintele „să cercetăm pe văduvă și pe orfan” rămân o preocupare majoră pentru biserica lui Hristos de aici, din Piatra Neamț, dar și de pretutindeni.

Cum să asculți o predică

Sfaturi sincere pentru noii (dar și cei mai vechi) credincioși

Dragă Greg și Diana,

De fiecare dată când mă gândesc la voi, mă surprind zâmbind, dar mai ales când primesc o scrisoare. Acea adresă cunoscută de pe plic are un efect previzibil: dau la o parte cărțile și hârtiile, mă așez pe fotoliul preferat și reintru în atmosfera aceea a Recunoștinței, chiar dacă sărbătoarea este încă departe. Privind la amândoi, care ați venit să-l cunoașteți pe Isus și să creșteți ca niște ucenici ai Lui, simt una dintre cele mai mari bucurii ale lucrării mele. Bucuria de a fi prietenul vostru este o binecuvântare în plus.

Debby și cu mine discutăm adesea despre acea după-amiază când v-am cunoscut. Șansa noastră de a vă întâlni sunt sigur că nu a fost o coincidență. Discuțiile, ieșirile în natură, studiile biblice care au urmat erau oarecum incluse în acel „normal” al desfășurării lucrurilor. Isus a adus viețile noastre laolaltă chiar la momentul potrivit, când căutam să ne apropiem de cineva dintre semenii noștri și voi căutați adevărul spiritual.

Diana, te-ai botezat (țiți vine să crezi că a fost acum 9 ani?), dar acel eveniment îmi rămâne în minte ca fiind unul dintre favoritele mele, ca pastor. Sunt de acord că nu este ceva obișnuit pentru un pastor să plângă în bazin, dar în acea zi, eram atât de copleșit de simțul bunătății și al harului lui Dumnezeu, încât nu puteam să-mi opresc lacrimile chiar dacă voiam (și nici n-am făcut-o). Zâmbetul de pe față ta, când ai ieșit din apă, era angelic – așa cum l-ar numi unii scriitori – cu excepția că „îngerii pot să mărească prin cântări pe Dumnezeu/ dar ca despre har să cânte ei nu pot, ci numai eu”. Isus ți-a dat un spirit încrezător, plin de liniște, iar noi, care te știm, recunoaștem că aceasta te-a făcut mai sigură în relația ta cu El.

Dragă Greg, și acum mă dojenesc pentru călătoria care m-a făcut să nu pot veni la botezul tău de acum șase luni. Știi că am încercat în orice fel să mut acele serii de prelegeri, când am auzit de planurile tale. Și acum ți mai spun Domnului despre acestea. Am privit de cel puțin 6 ori caseta pe care mi-ai trimis-o și trebuie să recunosc că trăiesc fiecare moment. Când mă gândesc la după-amiezile de duminică, pe care le petreceam împreună, ori la dimine-

țile când făceam mișcare, îmi aduc aminte că Dumnezeu poate schimba lucrurile obișnuite ale vieții cotidiene pentru creșterea Împărăției Sale. Prețuiesc acel moment când la botez recunoști cât de „trăsnit” ți se părea ca pastorul să-ți fie prieten. Noi, pastorii, nu suntem nici pe departe perfecți și nu suntem persoana pe care să o asculți cu ușurință.

Toate acestea mă duc la întrebarea centrală din scrisoarea voastră: „Poți să ne dai ajutor cu privire la cum să ascultăm o predică?” Cunoscându-vă pe fiecare, știu că nu e o întrebare întâmplătoare. Trebuie să recunosc că nimeni nu m-a mai întrebat așa ceva, în aproape 20 de ani de ani de slujire. Am cugetat și m-am rugat cu privire la acest subiect și am ajuns la concluzia că aceasta este cea mai importantă întrebare pe care și-o poate pune un adventist azi.

Ascult o mulțime de predici, de la mulți pastori, în călătoriile mele pentru Curier, dar descopăr că suntem într-un moment ciudat pentru predicarea adventistă. Pe de o parte, avem puțini predicatori străluciți, ale căror predici înălțătoare să ne hrănească cu adevărat. Pe de altă parte, prea multe predici, la prea multe amvoane, aduc dovada că pastorul nu are o întâlnire cu „Cuvântul viu” săptămână de săptămână. Nu sunt interesat să mă joc de-a învinuirea. Nimic nu se câștigă arătând cu degetul sau bombănind la „vremea mesei”. Întrebarea pusă mai devreme mă obligă (și presupun că și pe voi) să mă întorc la experiența de „ascultare a Cuvântului” din cursul săptămânii.

Am pus între ghilimele această ultimă expresie, pentru că este cel mai bun termen pe care îl știu să descrie legământul în care ambii – predicatorul și adunarea – trebuie să intre în fiecare săptămână. Să deschizi Biblia înaintea poporului lui Dumnezeu, în Sabat, înseamnă să faci o promisiune serioasă pentru ei, fie că e vorba de pastor, prezbiter sau de un alt vorbitor. Cel ce predică ar trebui să spună de fapt: „Am avut întâlnirea cu Dumnezeu în săptămâna care s-a scurs, datorită timpului pe care l-am petrecut ascultând Cuvântul Său. Acum știu mai multe despre neprihănirea Lui sau despre mila Lui, sau despre suprema revelație prin Isus Hristos și doresc să vă arăt unde și cum am găsit și cum schimbă aceasta viața

Bill Knott

editor,
Adventist Review

Adventist Review,
februarie 2001

noastră". Cu siguranță că aceasta nu este o mărturie neglijentă.

Mi-aș dori ca toți cei ce deschid Cuvântul să poată spune aceste lucruri în mod conștient!

„A asculta Cuvântul” este mai mult decât a fi în sala unde se predică. În vreme ce pastorul vorbește, jumătate din responsabilitate este a noastră pentru „ascultarea Cuvântului”. Adunarea participă la acel legământ săptămânal, fără de care predica nu reprezintă decât unde sonore ce se propagă într-un spațiu închis. Prin prezența dumneavoastră în Sabat dimineața, transmiteți cu tărie ceva de genul: „Voi asculta Cuvântul diferit de cum ascult știrile la radio sau chiar decât un discurs politic. Voi permite Cuvântului lui Dumnezeu să intre în viața mea, prin această predică, mult mai profund și mai radical decât oricărui alt cuvânt – chiar mai mult decât cuvântul lui soțului/soției. Când ascult Cuvântul lui Dumnezeu prin predica pastorului, promit o calitate a concentrării și a atenției care mă face să practic ceea ce unii consilierii o numesc „ascultare activă”.

M-am surprins adesea gândind cât de ciudată ar trebui să ți se pară ție, dragă Greg, experiența aceasta a ascultării unei predici. Poate că până acum nu a existat nimic în viața ta care să se asemene cu aceasta. Aproape nimeni în cultura noastră nu stă mai bine de 30 de minute doar ca să asculte. Lăsând la o parte discursul de Anul Nou al președintelui, chiar și politicienii și-au redus cuvântările lor la 8-10 minute. Azi nu mai putem urmări nici transmisiuni sportive, dacă nu sunt doi sau trei comentatori. Toate acestea fiind spuse, nu ar trebui să fim prea surprinși că multora le vine greu să asculte o predică.

Pentru tine, Diana, provocarea ar putea veni din altă parte, dar tot atât de dificilă. După nouă ani de participare la biserică, ai ascultat cam 400 de predici. Dar poate că acum s-a format un fel de rutină, anticipând ceea ce ar trebui să se petreacă în cadrul predicii. Încercând să trecem peste toate aceste modele de comportament și dezvoltând un nou gen de atenție pentru Cuvânt, nu va fi ușor, dar vei fi răsplătită.

Acum pentru voi, prietenii mei, voi avea câteva sugestii, care v-ar putea ajuta să ascultați predicile cu mai mare conștientă a ceea ce Isus dorește să auziți din Cuvântul Său.

Aduceți-vă aminte că ascultarea unei predici este un act de închinare

În ultimii ani, am fost învățați că închinarea este ceva de genul „a face” în sensul activ. Atunci când cântăm „Cetate tare-i Dumnezeu” ori „Vrem Să-L încoronăm”, noi Îl laudăm pe Dumnezeu prin aceasta. Simțim o legătură cu Cel pe care Îl adorăm, pentru că spunem „Îți predau întreaga viață/Doamne, fii al meu Stăpân”. Această nouă înțelegere a închinării i-a lăsat pe mulți membri ai bisericii nesiguri cu privire la acea parte semnificativă a închinării, în care cineva vorbește despre Dumnezeu. Cum ar putea să fie un act de închinare ascultarea unui predicator? Uneori, se pare că pastorul se interpune între mine și Cel cărui-a mă închin.

Dar, dacă înțelegi că ceea ce spune predicatorul, în cel mai bun sens, este o mărturie cu privire la ceea ce a învățat el din ascultarea Cuvântului, atunci partea noastră în acest act de închinare devine mai clară. Când aud mărturisirea pe care o faci la botez, inima mea este plină de recunoștință față de Dumnezeu. Când ascult cuvintele pastorului și afirmațiile pe care le face despre bunătatea și harul lui Dumnezeu, așa cum sunt văzute prin intermediul unui pasaj biblic, cel mai bun răspuns nu este altul decât: Slavă lui Dumnezeu, de la care se coboară orice dar bun!

O predică adevărată, o predică biblică, nu este o examinare erudită a unui text dificil sau controversat ori o colecție de anecdote strânse sub tema *har sau iertare*. Nu! Predica adevărată este o mărturie care vine direct din inima unei persoane care spune: „Eu cred în Dumnezeu că este bun, pentru că El a lucrat prin Isus Hristos la mântuirea mea în același mod în care ne descoperă și acest pasaj biblic”. Ascultarea unei predici este un act de închinare, chiar dacă ai dori să înlocuiești imnul de la închidere cu „Sfânt și-nfricoșat” sau „Salvare sigură ne-a dat”.

Să nu fii surprins că îți este greu să rămâi concentrat

Când am făcut acele studii despre rugăciune, cu zece ani în urmă, cred că tu, Diana, îți amintești cât de ușurată te-ai simțit când ai descoperit că, uneori, este posibil să-ți fie greu „să rămâi pe subiect” când te rogi. Multe lucruri pot să năvălească în momentele de liniște ale rugăciunii și, dacă le las să conducă, mă găsesc gândindu-mă la planurile mele, anticipând discuțiile dificile, ba chiar reasezând ideile unei predici, în timpul în care are loc cea mai intimă conversație cu Dumnezeu.

Acum și eu mai mult ascult predici decât să le expun altora, și așa am descoperit că aceleași instrumente pe care le folosesc pentru a-mi menține atenția în timpul rugăciunii sunt la îndemână și în cazul ascultării unei predici. Nu, nu sunt netrebnic și nici o persoană fără evlavie, pentru că în timpul unei predici gândul meu zboară la macaroane. Trăiesc în acest trup pe care Dumnezeu mi l-a dat și uneori, pe la ora 12 fără ceva, pot să-mi aud stomacul tot atât de bine cum aud Cuvântul. Secretul constă nu în a mă ocări, ci în a cere în taină lui Dumnezeu să mă ajute să pun lucrurile importante pe primul loc și astfel să-mi redirecționeze gândurile la hrana de care am cu adevărat nevoie. Tehnicile care v-au făcut să vă păstrați atenția în rugăciune, dragă Greg și Diana, vor fi de folos și în dreptul ascultării unei predici.

Încearcă să reduci numărul de elemente care pot distrage atenția

Cu siguranță că aceasta este o sugestie de genul „ușor de spus, greu de făcut”. Numărul și varietatea lucrurilor care pot să ne distragă atenția de la Cuvânt crește din an în an. Adesea ne surprindem că suntem preocupați de slaba calitate a sunetului emis de stația de amplificare, ceea ce face ca vocea predicatorului să pară ca din fundul unui butoi (!) ori ne pierdem privind pe fereastră. Sau poate că observăm că aparatul de aer condiționat e dat la maxim și jumătate din predică ne străduim să facem semn unui diacon să dea

aparatul mai încet. Multe biserici au acel buletin informativ și, în loc să ascultăm, îl răsfoim, citind pe ici pe colo.

Când eram copil, tata avea o regulă pentru noi băieții, care și azi mi se pare utilă. Puteam citi pe Studiile Școlii de Sabat sau pe alte cărți pentru copii, în partea de început a serviciului divin, dar nu și când se începea predica. Pentru adulți, echivalentul ar fi noua carte luată de la standul cu literatură, revistele pe care le avem și multe altele de acest gen. La predică sunt doar cu Biblia și caut acea poziție în scaun care să mă ajute să înțeleg ce aud cu urechile.

Diana, acum chiar mi te imaginez gata de a protesta: „E clar că el nu știe ce înseamnă să pui un copil să asculte o predică!” E adevărat: eu eram în fiecare Sabat la amvon, în vreme ce soția mea era cu cei doi băieți și încerca să înțeleagă ce spun. Voi fi mereu recunosător acestei „mame în Israel!”

Dar mai am ceva de spus! Bisericile unde am slujit aveau organizații adolescenți sau buni-cuțe care făceau cu rândul, supra-veghindu-i pe copii în camere speciale, pentru ca mamele și tații să poată asculta predica și sufletele lor să fie hrănite.

Practică acea atitudine a unei inimi deschise

În decursul săptămânii, noi ascultăm știri, conversații, publicitate, afirmații din partea oficialităților, cu toată grija pe care o avem de a filtra ceea ce este relevant de ceea ce nu este. Știm că aproape fiecare fel de comunicare încearcă să ne vândă ceva: pastă de dinți, capitalism, scutece, șervețele, mașini. Așa că devenim sceptici cu privire la ceea ce auzim. Cu siguranță că acesta este un obicei bun atunci când ascultăm vorbele lumii, dar e o problemă serioasă când devenim sceptici cu privire la Cuvânt. Filtrele prin care judecăm ce ascultăm în cursul săptămânii (ceva de genul: E pe gustul meu? Cum să fac rost de așa ceva cu efort minim?) nu ne sunt de folos în dreptul Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă trecem prin filtrele obișnuite acest Cuvânt, cu siguranță că ne va răni, vom avea repulsie față de el și ni se va părea total neatractiv.

De-a lungul deceniilor, dramaturgii au vorbit despre o atitudine pe care ei o consideră de o importanță critică pentru munca lor și pentru a fi înțeleși de audiență. Ei vorbesc despre „suspendarea de bunăvoie a necredinței” – o decizie deliberată, luată de către spectator, prin care închide atitudinea critică normală care l-ar face să spună că acela care strigă nu e regele Lear, ci doar un om care s-a îmbrăcat și seamănă cu regele Lear, iar dacă se aud tunete, ele nu sunt decât efecte speciale. Dimpotrivă, audiența alege să suspende acea necredință obișnuită, pentru că altfel piesa nu ar avea nici un sens.

Ceva asemănător s-ar petrece, dacă acestui Cuvânt nu i s-ar permite să sălășluiească în inima mea în fiecare Sabat. Trebuie să ascult cu o inimă mai mult decât deschisă, mai mult decât ascult pe un bun prieten. Aceasta nu înseamnă că trebuie să-l cunosc foarte bine pe cel care predică, ci trebuie să aleg să extind credința că Dumnezeu mă poate găsi cu al Său Cuvânt săptămână de săptămână, chiar dacă predicatorul mă pierde.

Dacă acest proces va merge – dacă acest Cuvânt străin al lui Dumnezeu, dar care în final va fi unul mântuitor, va fi sădit și hrănit în inima mea – voi închide atitudinile critice obișnuite, care îmi spun că nu ascult decât un vorbitor mediocru, care îmi oferă câteva cugetări mediocre. Practicând deschiderea inimii, eu aleg să cred că predicarea Cuvântului este mai mult decât un eveniment uman. Prin căi pe care adesea nu le pot pricepe, și sunt sigur că nici vorbitorul, Dumnezeu folosește predica să sădească Cuvântul Său dătător de viață în inima mea. Spun lucrul acesta prin credință, fără de care acest Cuvânt îmi spune că este imposibil să fim plăcuți lui Dumnezeu.

Susține ce poți cu tot ceea ce ești

Nu după tot ceea ce se spune într-o predică se poate zice și AMIN. Uneori, am ascultat predici care prezentau o imagine distorsionată a lui Isus și a Evangheliei Sale. Totuși, trebuie să mărturisesc că, uneori, chiar și în cea mai slabă predică există ceva

care să te facă să-L înțelegi pe Dumnezeu, ceva adevăr cu privire la Isus, care merită să fie subliniat. Amintiți-vă, dragii mei Greg și Diana, că adevărul pe care-l susțineți nu trebuie să fie nou și emoționant. El trebuie să fie doar adevărat! Adesea mă surprind rugându-mă în timp ce stau pe scaunul de la biserică, în timpul unor predici slabe: „Doamne ancorează acest adevăr atât de profund despre Tine în viața mea, astfel încât să-l pot vedea în fiecare zi din săptămâna viitoare”. Aceasta este o rugăciune la care niciodată El nu a refuzat să răspundă.

Corolarul afirmației de mai sus este ca, în fiecare zi din săptămână, să și trăiesc după acel adevăr. Dacă adevărul care a fost rostit Sabatul trecut spune: Isus este Domnul a tot ce este în Univers, atunci întrebarea la care trebuie să răspund este: Cum să predau fiecare parte a vieții mele stăpânirii Lui? L-am recunoscut pe Domnul Isus ca Domn peste banii mei, peste trupul meu, peste serviciul meu? L-am ales pe El ca vindcător al relațiilor stricate pe care le am cu semenii? L-am luat pe El ca învățător la picioarele căruia să ascult? A trăi adevărul care a fost afirmat în timpul predicii din Sabatul trecut îmi pregătește inima să aud ceva nou Sabatul următor.

Dacă aceste sugestii au vreun merit, este că ele te vor împinge să gândești mai profund cu privire la experiența din fiecare săptămână, din timpul închinării, și te va ajuta să dezvolți propria ucenicie pentru *ascultarea sfântă*. Dacă este vreo sămânță bună în ceea ce am scris, cred că Dumnezeu va găsi cum să o semene. Mai cred că El va spulbera pleava care este aici și inima voastră va fi netulburată, găsind bucurie durabilă în Isus.

„Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră.” (Coloseni 3,16)

Cu sinceritate, al dumneavoastră și al Lui, Bill

Traducere de Marius Necula

O moștenire

pentru
viitor

**Lucian
Florice**

director,
Departamentul
Spiritul Profetic,
Conferința
Muntenia

„...Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi. Pe care din proroci nu i-au prigonit părinții voștri?” (Fapte 7,52)

Se pare că aceasta este o poveste fără sfârșit.

Vi s-a întâmplat vreodată să visați cu ochii deschiși și să vă vedeți împliniți, fericiți, respectați, doriți, apreciați sau eu mai știu ce alte așteptări aveți? Nu este nimic rău în aceasta! Ba chiar este un stimulent pentru realizarea visurilor, pentru a deschide noi orizonturi, noi dimensiuni ale vieții.

Mie mi s-a întâmplat adesea! Mă descopăr în diferite ipostaze, însă niciodată nu m-am visat profet!

De ce? Nu știu exact! Poate datorită faptului că sunt conștient că aici este mai mult decât o dorință, este vorba de o chemare specială a lui Dumnezeu, pentru o lucrare specială și pentru un timp special. Poate pentru că lucrarea unui profet, așa cum o descopăr în Cuvântul lui Dumnezeu, nu este nici pe departe ceva de dorit – nici unul dintre cei chemați în mod special de Dumnezeu nu a spus: „Doamne, de când așteptam lucrul acesta – acum sunt cu adevărat împlinit”.

Îl privesc pe Moise cum se cutremură la gândul responsabilității imense așezate pe umerii lui, îl descopăr pe Ilie care își dorește mai degrabă moartea după epuizanta luptă spirituală de pe Carmel,

îl descopăr pe Iona fugind spre Tars, în încercarea de a îndepărta responsabilitatea chemării lui profetice.

Nu este ușor să fii profet!

I-am privit pe profeți întotdeauna ca pe niște supraoameni, cu puteri miraculoase, cu o voință ieșită din comun, cu o credință de nezdruccinat, care răspund chemării lui Dumnezeu fără nici o ezitare, care rostesc soliile de mustrare și avertizare fără nici o teamă de oameni, ci doar de Dumnezeu, oameni greu impresionabili, stornici chemării până la moarte...

Studiind mai profund viața profeților, i-am descoperit în vârtejul celor mai dramatice evenimente, în timpul celor mai teribile apostazii sau în fața celor mai urgente decizii. Nu mi-am dorit să fi fost în locul lor.

Am găsit, în descrierea anului 1840, contextul istoric și religios al chemării profetice a tinerei Ellen Harmon. Cu puțin înaintea chemării ei, fuseseră aleși doi bărbați capabili și spirituali. Întotdeauna i-am condamnat pe cei doi bărbați, William Elis Foy și Hazen Foss, pentru respingerea chemării divine. În 1842, William Foy a primit două viziuni, pe când se găsea în Boston, Massachusetts, totuși el a respins chemarea profetică. În vara lui 1844, Dumnezeu l-a chemat la aceeași lucrare pe Hazen Foss, dar și el a respins chemarea lui Dumnezeu. M-am gândit că, dacă aș fi fost eu în locul lor, atunci... Când am înțeles contextul religios al timpului, mi-am dat

seama de zbućiumul lor sufletec și de dificultatea luării unei asemenea decizii.

Iată evenimentele:

„Oamenii își manifestau în mod deschis disprețul față de milleriti, și chiar în rândurile millerismului de după dezamăgire existau serioase erori doctrinare, precum și fanatism, manifestat într-o largă varietate de forme. Mai exact spus, în anul 1844, darul profetic era în mod special pus la îndoială atât în cadrul culturii mai largi, cât și în mijlocul adventiștilor milleriti. În vara anului 1844, Joseph Smith, 'profetul' mormon, își pierduse viața în mijlocul unei mulțimi de oameni, în Illinois,

cei slabi”, la început a ezitat, ca și William Foy și Hazen Foss, să răspundă chemării profetice. În cele din urmă, asigurarea prezenței lui Dumnezeu, încurajările divine, credințioșia și dedicarea ei, sufletul ei nobil și dorința de a nu face nimic altceva decât voința lui Dumnezeu au condus-o pe urmele marilor profeti ai Vechiului și Noului Testament. Pornea la un drum greu, cu multe obstacole, cu multe critici, și acuzații de tot felul, fiind bănuită de mesmerism, autoinducere de stare de hipnoză. Toate acestea i-au marcat tinerețea și întreaga viață, fără a o îndepărta de la credințioșia ei față de chemarea divină.

iar spre sfârșitul aceluiași an, precum și la începutul lui 1845, se ridicaseră numeroși 'profeti' adventiști de un caracter îndoienic, mulți dintre ei activând în Maine. În primăvara anului 1845, majoritatea adventiștilor aveau să voteze că ei 'nu aveau încredere în nici o solie nouă, în vedenii, vise, vorbiri în limbi, minuni, daruri extraordinare, descoperiri' și așa mai departe (MW, 15 Mai 1845)."¹

Într-un asemenea context, nu este de mirare că tânăra Ellen Harmon, „cea mai slabă dintre

În Sabatul din 12 ianuarie 1861, în timp ce se găseau la Battle Creek, Ellen și James White au făcut o călătorie de 55 de km, spre sud-vest, la Parkville, pentru dedicarea unei case de rugăciune din acea localitate. După ce și-a încheiat mesajul, Ellen s-a așezat și, aproape imediat, a fost luată în viziune.

În biserică era prezent și un anumit dr. Brown, un doctor local, spiritist, care se folosea de hipnoză, ca mijloc de vindecare. El afirmase anterior că viziunile

lui Ellen White nu erau altceva decât transe hipnotice și că, dacă ar fi într-o ocazie în prezența lui, el ar putea demonstra ușor înșelăciunea și să o scoată din tranșă în câteva clipe.

Cineva din sală i-a reamintit de afirmațiile făcute și i-a cerut să acționeze pentru a o scoate din tranșa hipnotică. J. N. Loughborough, un martor ocular, relatează:

„Doctorul a venit în față, dar înainte de a ajunge la jumătatea examinării, fața lui a căpătat o paloare ca de mort și a început să se clatine ca o frunză bătută de vânt.

– Nu respiră... și a luat-o grăbit spre ușă.

Cei care erau la ușă și știau ce declarase anterior i-au spus:

– Întoarce-te și fă ce ai spus că poți să faci – scoate-o pe femeia asta din viziune!

Într-o mare agitație, dr. Brown dorea să părăsească imediat încăperea, dar cei de la ușă nu i-au permis să iasă până nu l-au întrebat:

– Dar ce este, doctore?

El a răspuns.

– Numai Dumnezeu știe, lăsați-mă să părăsesc această casă!"²

Evidența prezenței lui Dumnezeu a fost argumentul care a susținut-o în fața acuzațiilor de tot felul. Ellen White și-a urmat cu credințioșie chemarea profetică. Chiar și unii dintre cei mai aprigi critici ai ei au recunoscut, în diferite circumstanțe, manifestarea darului ei profetic.

Iată câteva mărturii:

Walter Martin „a recunoscut în mod liber că doamna White, cel puțin ocazional, a avut acces la o sursă de informație supranaturală și că Domnul a folosit specificitatea ei pentru a îndeplini o anumită lucrare pentru un anumit timp.”³

Cu ocazia morții lui Ellen White, editorialele timpului au avut câteva articole semnificative:

„Doamna White a fost o femeie remarcabilă. Dacă ar fi trăit în perioada timpurie a erei creștine și ar fi scăpat cu viață de condamnările bigoților și de la arderea pe rug, cu siguranță că ar fi fost canonizată. Ea a fost din același material din care sunt făcuți sfinții.”⁴

„A primit cu adevărat viziuni de la Dumnezeu și a fost cu adevărat aleasă de Duhul Sfânt pentru a fi îmbrăcată cu harisma profetică? Sau a fost doar o victimă a unei imaginații exaltate? Putem avea un răspuns? Cuvântul Scripturii poate să ne conducă la o concluzie. În orice caz, ea a fost cu desăvârșire onestă în încrederea ei în revelațiile primite. Viața ei a fost demnă de aceste revelații. Nu a arătat niciodată vreo mândrie spirituală și nu a urmărit niciodată un câștig murdar sau necinstit. A trăit viața și a făcut lucrarea unei adevărate profetese...”⁵

În 1965, sociologul german Irmgard Simon, în concluziile lucrării de doctorat, susținută la Munster, Wesfalia, spunea:

„Fără îndoială că ceea ce a acționat ca o puternică lumină

asupra fraților ei de credință și a făcut-o în stare să fie liderul lor, fără să dețină o poziție oficială în biserică, a fost faptul recunoscut că primirea acestor viziuni venea direct de la Dumnezeu. Ea a acționat ca un mesager între Dumnezeu și biserică.

Aceasta explică puternica poziție a lui Ellen White printre adventiști. În ciuda poziției ei înalte, Ellen White nu a cedat niciodată ispitei, căreia i-au căzut pradă mulți fondatori de mișcări religioase, de a pretinde a fi înălțată dincolo de slăbiciunile ființei umane, ci a fost un umil slujitor și nu a pretins niciodată onoarea care Îi aparține doar lui Dumnezeu.

Adventiștii de ziua a șaptea încă trăiesc în spiritul lui Ellen White și, atâta timp cât vor păstra această moștenire, ei vor avea viitor.”⁶

În contextul crizei de autoritate a Spiritului Profetic în viața unora dintre membrii bisericii, cucerii de spiritul contestatar al timpului, cu privire la autoritate, aceste cuvinte rostite cu solemnitate cer un răspuns. Dacă vrem să avem un viitor, atunci nu trebuie să renunțăm la moștenirea noastră profetică. Este suficient să aruncăm o privire asupra istoriei vieții celor ce s-au pierdut în hățișul contestatar al autorității profetice pentru a înțelege solemnitatea acestor cuvinte.

¹ George R. Knight, *Meeting Ellen White*, pag. 20, Review and Herald Publishing Association, Hagerstown, MD 21740, 1996.

² J.N. Loughborough, *The Great Second Advent Movement*, Washington, DC, Review and Herald Publishing Association, 1905, pag. 210. 211.

³ Dave Fiedler, Walter Martin și Adventismul, pag. 13.

⁴ Editorial, „A Modern Prophetess”, *Toledo Blade*, July 19, 1915, citat în Review and Herald, 27 Mai, 1971, pag. 24.

⁵ Editorial, „An American Prophetess”, *The Independent*, New York, 23 August, 1915.

⁶ Tradus din germană în „Would Catholics Have Canonized E. G. White?”, *Northern Light*, September 1968, pag. 7.

Ce ar spune BOLILE CRONICE DEGENERATIVE dacă ar avea gură?

Sub umbrela acestui termen stau cuibărite afecțiuni ca obezitatea, diabetul zaharat, hipertensiunea arterială, cardiopatia ischemică coronariană, artrozele etc. Să dăm cuvântul astăzi uneia dintre ele. Spre exemplu, diabetului zaharat. Cred că el ar începe să spună: „Sunt o suferință instituționalizată în perioada modernă a istoriei omenirii, perioadă marcată de o creștere viguroasă a cunoștinței, de o înmulțire exponențială a realizărilor și descoperirilor tehnico-științifice. Am apărut deci în văzul tuturor atunci când n-ar fi fost cazul să apar la suprafața vieții unei societăți dornice de mai bine și capabile să asigure acest mai bine. Cu toate că am acte în regulă (pacienții m-au invitat să intru în viața lor, chiar dacă au făcut-o inconștient), am fost considerată un intrus. Împotriva mea s-a declanșat un război violent, ținând eliminarea existenței mele de pe câmpul experienței umane. Din fericire... pentru mine (nu și pentru cei la care mi-am amenajat domiciliul stabil), strategii acestui război au intercalat și erori în calculele lor, astfel că și tactica de luptă a înregistrat nenumărate eșecuri, evidențiate de statisticele stării de sănătate a populației. Aceste statistici confirmă o realitate îngrijorătoare pentru toți reprezentanții rasei umane, numai pentru mine nu. Despre acest fapt s-a vorbit destul în ultimul timp, și nu mai insist asupra lui. Ceea ce mă miră tot mai mult de la o vreme încoace este atitudinea ciudată a unora dintre cei ce au de-a face cu mine, atât ca pacienți, cât și ca terapeuți; ca susținători ai campaniei antidiabetice moderne. Ciudată zic, deoarece, în pofida descoperirii științifice a căilor prin care mă cuibăresc în organismul uman, aceste căi nu sunt blocate în mod eficient, hotărât, nici de unii, nici de ceilalți. Ciudată, deoarece, în pofida eficienței slabe a vechii strategii de luptă împotriva mea, mulți se agață cu obstinație de aceasta, refuzând

preluarea noii strategii; deși aceasta este evident superioară, mult mai eficientă, mai convenabilă economic și procedural. Pe deasupra, ea e recomandată și certificată de cele mai prestigioase foruri ale lumii medicale în domeniu, la ora actuală. Așadar, mă mir și mă întreb de ce?” Răspunsul la această întrebare îl putem întui noi toți. Și astăzi, ca și pe vremea apostolului Pavel, modul de comportare a multora dintre noi este reactiv și nu proactiv. Este instinctiv deci, și nu rațional. Îngăduim simțurilor elementare să ne conducă, să devină vătaful nostru, detronând rațiunea sănătoasă. E ceea ce viza apostolul, menționând că „dumnezeul lor este pântecul” (Fil.3,19). Dar, „la început, n-a fost așa”, spunea Mântuitorul (Mat.19,8). Creatorul ne-a dotat cu rațiune, cea care trebuie să verifice corectitudinea oricărei direcții de acțiune înainte de a o supune aprobării voinței; să o verifice, folosindu-se de reperele moralei divine. Omul a fost creat ca ființă proactivă, care, înainte de a lucra, gândește, cântărește, compară cu repere sigure, verificate, apoi hotărăște și pornește la acțiune. Acționează așadar după modelul uman, nu animal (reactiv, în sensul stimulului, chiar dacă acesta e orientat spre rău). Se știe sigur azi că diabetul de tip II, cel ce se instalează la vârsta maturității și care reprezintă 90% din totalul cazurilor de diabet, se datorează în principal abundenței de alimente rafinate în rația zilnică a celui în cauză, alimente prea bogate în grăsimi și zaharuri și totodată lipsite de fibre vegetale. Se mai datorează sedentarismului excesiv, precum și stresului prelungit peste măsură și foarte violent. Prevenirea și tratamentul acestei afecțiuni, ca și a obezității și a altor boli asemenea lor, trebuie să vizeze obligatoriu aceste elemente. Primul dintre ele este eliminat în modul cel mai eficient prin regimul alimentar vegetarian, a cărui structură oferă organismului mai

Valeriu Gheorghiu

*Medic,
Centrul de Sănătate
Preventivă
Herghelia*

puține grăsimi, iar acestea, de o calitate mai bună. Oferă zaharuri în proporție optimă, asociate cu vitamine și săruri. Oferă un spectru larg de fibre vegetale, foarte utile procesului de digestie și asimilație. Al doilea element este înlăturat cu ajutorul unei relații optime cu Creatorul și cu semenii: cu ajutorul iubirii – iubirea aceea autentică, principială, divină. Al treilea element este înlăturat cu ajutorul... „picioarelor frumoase care duc pe munți vestea cea bună” (Is. 52,7) etc.

Dacă am vorbit mai sus de mirarea „diabetului”, vreau să mă refer acum la mirarea mea; și nu doar a mea. Ca fiu al unei familii creștine AZȘ, ca fiu de pastor adventist, ca medic și capelan la Sanatoriul din Herghelia, ca membru și prezbiter al unei comunități AZȘ române, mă întreb: De ce există încă atâta reticență față de regimul vegetarian la această oră înaintată a timpului sfârșitului? Și nu doar în general, ci și în mediul din care fac parte. Chiar și în rândul diabeticilor și al celor ce îl tratează. Mă refer la regimul vegetarian în accepțiunea deplină a termenului. Mă gândesc că răspunsul la această întrebare îl dă al doilea element al prevenției și tratamentului bolilor cronice degenerative: relația. O relație deficitară cu Creatorul și cu semenii. Urmăriți, vă rog, cu privirea o situație. Doi miri creștini, pășesc în fața „altarului” pentru a primi binecuvântarea divină. Altar înseamnă locul jertfirii eului. Binecuvântarea o revărsă Cel ce S-a jertfit pe Sine. Dar mirii sunt ispitiți să înalțe eul pe diferite căi. Iar de pe masa de bucurie, care urmează solemnității amintite, nu lipsește „tortul mîresei”, care exprimă așa de artistic, așa de frumos, bunele intenții și urările organizatorilor momentului și ale participanților. El însă amintește prea puțin, dacă o face, de regimul vegetarian autentic, care s-ar cădea să fie exemplificat, cel mai expresiv în

această ocazie de vârf a vieții lor; ocazie ce ar trebui să simbolizeze, prin toate elementele ei constitutive, modelul de urmat tot restul vieții. Am încercat adesea să mă implic în această problemă pentru buna ei rezolvare. Dar m-am izbit de zidul tradițiilor adânc ancorate chiar în mediul cel mai apropiat mie. Și mi-am adus aminte atunci de declarația pe care a rostit-o același Mântuitor: „Degeaba mă cinstesc ei... desființând Cuvântul lui Dumnezeu (recomandarea Lui cu privire la dietă) în folosul datinei” (Mat 15,9; Marcu 7,7.9). Cuvântul inspirat spune că cei ce nu au posibilitatea să-și procure alimente sănătoase au îngăduința de a folosi regimul omnivor în continuare, cât persistă dificultatea amintită. Dar poate fi pusă în discuție la o nuntă această dificultate? Acolo unde totul vrea să reprezinte dărnicia, abundența, belșugul? De ce atunci reticența amintită? De ce se continuă tradițiile nesănătoase?

N-ar fi putut crea Isus, printr-o minune, un tort la nunta din Cana sau la masa unde a înmulțit pâinile? De ce n-a făcut-o? Cu siguranță, pentru că a lucrat în deplină armonie cu Tatăl, într-o relație de iubire față de El și nu mai puțin față de cei serviți. Chiar dacă unii, destui de mulți, au protestat pe vremuri în pustie, El n-a conștientizat să întindă în fața lor tot acea mână, diferită de cealaltă hrană ce adusese pieirea unui mare număr de israeliți.

Zilele trecute, cineva mi-a oferit o carte, intitulată foarte sugestiv și atractiv *Ce ar mânca Isus, dacă ar fi în locul meu?* Răsfoind-o cu interes, am găsit în ea mențiunea că Isus ar folosi ca hrană ceea ce a interzis pe vremuri a fi folosit ca atare. Și am rămas surprins, întristat. Dar m-am gândit imediat: Nu cumva și eu am dat această sugestie prin comportamentul meu, prin atitudinea mea, prin preferințele mele, în ocazii publice, solemne sau private? Nu are de-a face pocăința și cu asemenea cir-

cumstanțe? Apoi, reacția în lanț nu întârzie să se declanșeze. Dacă am abdicat de la principialitate într-un domeniu, nimic nu mă mai reține să procedez la fel și în alte privințe. Spre exemplu, cantitatea de hrană servită la o singură masă, numărul prea mare de preparate culinare la aceeași masă, ora târzie la care se servesc toate acestea etc. Acestea toate, într-o ocazie care ar trebui să constituie un model de dietă. Alipirea de principii într-o asemenea circumstanță merită să fie apreciată la fel ca și albul nepătat al rochiei de mireasă, prețuit drept simbol al castității ei. Greșesc oare când fac această afirmație?

Cu trei mii de ani în urmă, oștile israeliților, deși mobilizate pe front și provocate la luptă, stăteau pe loc. Nu îndrăzneau să atace pe bațjocoritorul Goliat, care merita adus la tăcere. Un singur om a avut curajul, bazat pe Numele Domnului, să răspundă provocării cum se cuvenea. Numele lui ne este clar. Și nu-i rău. Pentru că goliații există și azi. Însă goliații de azi, ai tradițiilor culinare, gastronomice etc. au altfel de arme și de zale. Cu toate acestea, ei sunt tot bațjocoritori. Și astăzi oști întregi stau intimidat de statura lor. Ca și regele Saul, unii împărați ezită și azi să dea ordinul de înaintare împotriva lor, constatând că nu au luptători pe măsură. Totuși, Domnul caută un David cu păr bălai, cu încredere nezdruccinată în Cuvântul Său biblic, profetic, care să ia pietricelele netede ale principiilor sănătății fizice și morale și să le proiecteze în fruntea Goliatului modern, spre a-l răpune dintr-o lovitură. Fără teamă, fără ezitare, cu precizie științifică și morală. Cine vrea să-i caute pe frații săi, ca să le aducă hrana sănătoasă, exemplu încurajator (nu descurajator, căci de aceasta nu au nevoie, nici diabeticii, nici alți bolnavi) și eliberare de jugul tradițiilor bațjocoritoare? Aceluia, cerul îi va spune: „Domnul este cu tine, viteazule!” (Jud. 6,12)

Pe drumul spre casă

O scurtă prezentare a
Bisericii Adventiste Române
din Chicago, SUA

Uniunea Lacului (Michigan). Biserica crește în continuare, în special imediat după revoluția din 1989, printr-un nou și masiv val de imigrare, și este sub păstorierea fratelui Cazan.

Chicago, ca și alte metropole din partea de nord a Statelor Unite, este un punct de tranzit. Noii imigranți găsesc aici o atmosferă prietenoasă și de acceptare, o piață de muncă prosperă și un mediu prielnic de integrare și de creștere. Dar, după câțiva ani, și mai ales după câteva ierni mai lungi, mulți frați din biserica din Chicago s-au mutat fie spre însorita Californie, fie spre promițătoarea Atlantă, cu climă blândă, fie spre alte destinații

Gabriel Bardan

*pastor,
Chicago, SUA*

Timp de un sfert de secol, Biserica Adventistă Română din Chicago a fost o „oază” spirituală și nu numai, încercând să ofere simțământul de „acasă” multor imigranți adventiști români, care erau în căutarea unei patrii mai bune, sau celor care vin temporar aici, la lucru.

De fapt, fiecare comunitate română de imigranți din prima generație, indiferent de denuminațiunea religioasă, gravitează în jurul bisericii, care devine astfel centrul vieții sociale, culturale și spirituale. Aici, frații și surorile se întâlnesc pentru sărbători și aniversări, își împărtășesc durerile și bucuriile, biruințele și eșecurile. Aici „își încarcă bateriile” pentru săptămâna următoare.

Biserica din Chicago a fost înființată în anul 1979, având la început 17 membri. La acea dată, a fost acceptată de Conferința Illinois cu statutul de grupă, fiind afiliată Bisericii Iugoslave. Pastorul Maletin a devenit astfel și pastorul bisericii de limba română, fiind îndrăgit și respectat de frații noștri, în ciuda barierei de limbă. În anul următor, a sosit în Chicago pastorul Ghițescu, iar asistența pastorală se oferă de atunci în limba română. Peste încă trei ani, când numărul membrilor a crescut la 50, grupa de români a primit statutul de biserică, cu titlul de Biserică Adventistă Română din Conferința Illinois a Adventiștilor de Ziua a Șaptea,

tradiționale de migrare spre sud, cum ar fi Florida sau Arizona. De fapt, cu toții – și cei ce pleacă și cei ce rămân – suntem străini și călători pe acest pământ.

În anii de după revoluție, frații au susținut financiar în special proiecte evanghelice și de construcții de biserici în România, atât individual, cât și ca biserică, dar, în ultimii ani, s-a dezvoltat o tendință de a promova în primul rând acțiuni evanghelice în biserică noastră, pentru comunitatea română din Chicago, cât și acțiuni sau organizații misionare în diferite locuri din lume. De asemenea, suntem spre finalul unui proiect mai amplu de renovare a clădirii bisericii noastre.

Ciclul de conferințe biblice „Taina din spatele turnurilor”, prezentat de fratele Nicu Butoi, cele două cicluri de conferințe „Lumină în conflictul cosmic”, prezentate de fratele Lucian Cristescu, și ciclul „Speranță pentru astăzi” al lui Cornel Dărvășan au constituit cele mai importante evenimente evanghelice ale ultimilor trei ani, atât pentru frații noștri, dar mai ales pentru vizitatorii însetați după Cuvântul Domnului.

Vizitele unor misionari, ca David Gates și Sebastian Țărtărau, au trezit interesul pentru misiune în biserică noastră. De-a lungul timpului, au luat naștere mai multe proiecte, de la cumpărarea materialelor de construcție pentru 12 biserici în Cuba până la un proiect recent, de luna trecută, când doi reprezentanți ai bisericii noastre au participat, alături de un grup din Australia, SUA și Canada, la prima misiune internațională românească în Deșertul Kalahari.

În prezent, Biserica Română din Chicago caută unele căi adecvate

pentru a-și împlini misiunea de predicare a revenirii în curând a Domnului Hristos și a soliei îngerului din Apocalipsa 14 față de comunitatea română din zona Chicago. Pe de altă parte, ea încearcă să-și redefinească identitatea în ceea ce privește slujirea nevoilor spirituale ale unei noi generații de tineri – mulți dintre ei născuți în America – care trăiesc într-un alt mediu, au alte valori și aspirații decât părinții lor, vorbesc mai degrabă limba engleză decât limba română, dar totuși se consideră încă români. Chiar dacă această problemă nu a devenit acută în prezent, știm că ne vom confrunta cu ea într-un viitor apropiat.

În rest, și noi aici, ca și frații noștri din România și de pe toată fața pământului, ducem aceeași luptă a credinței, atât în ceea ce privește apropierea noastră individuală de Domnul și de Cuvântul Său, cât și în ce privește maturizarea noastră colectivă, ca și comunitate frățescă, bazată pe iertare și acceptare, având ca viitor a doua venire a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos și o Împărăție care nu va avea sfârșit.

Biserica Adventistă română din Chicago

Obârșia biblică a „Mioriței”

„Iată vin la vale
Se cobor în cale.
Trei turme de oi.”

„Domnul este Păstorul meu:
Nu voi duce lipsă de nimic” (Ps. 23,1)

Țara Canaanului și spațiul mioritic au cel puțin un element comun – păstoritul. Locuitorii acestor două ținuturi binecuvântate pot spune, în mare parte, la timpul trecut: „Robii tăi sunt (au fost) păstori cum au fost și părinții noștri” (Gen. 47,3). Dumnezeu așteaptă de la noi, pastorii, nu numai să purtăm acest nume încărcat cu străvechi semnificații, ci să și manifestăm spiritul Marelui Păstor.

Oaia este un animal care merge mult. Nu are viteză mare, dar merge. Nu ne convine când întâlnim turme de oi pe șosea, mai ales când sunt în direcția noastră de mers. E diferență de... viteză. Merge și pastorul cu mașina, se deplasează și ciobanul cu oile. Păstoritul presupune multă deplasare, dar nu în viteză mare. Păstorirea autentică se face în mers, dar nu în fugă. Aici nu e vorba de kilometri efectuați de pastor de la o biserică la alta, de unul singur, ci de deplasarea împreună cu turma sa. Păstorul cel Bun înseamnă o prezență permanentă în mijlocul turmei care se deplasează în ritmul ei. Sub o astfel de conducere, credinciosul poate să spună: „nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine. Toiașul și nuiaua Ta mă mângâie”. Există trei direcții de mișcare a sistemului pastor-biserică: hrănire, misiune, protecție.¹

Hrănire

Spre deosebire de animalul de pradă (lupul, șarpele, leopardul etc.), care atunci când mănâncă își caută un loc retras pentru a-și înfuleca nestingherit prada, oaia mănâncă din mers și „în părtășie” cu

turma întregă. Nu-i place să mănânce la iese și nici să fie singură.

Hrănirea spirituală a bisericii se face „din mers”, nu șezând comod pe scaune tapițate, la biserică. Credinciosul are nevoie de asistență pastorală mai mult decât a asculta o predică ținută de pastor. Pastorul nu-și poate permite să rateze nici o ocazie de a-și duce turma „la pășuni verzi și la ape de odihnă”, chiar dacă trebuie să treacă prin „valea umbrei morții”. Când se naște sau moare, când se joacă sau plânge, când are succes sau înfrângere, când întâmpină obstacole sau alunecă în prăpastie, când s-a înțepenit între spini sau zburdă pe câmpie, când e furtună sau soare arzător, pastorul trebuie să-și ofere serviciile din mers.

Într-o vreme când evlavia este mai rară decât floarea de colț, hrănirea bisericii cu Evanghelia biblică nu este o sarcină ușor de îndeplinit, ci o poruncă divină: „paște oile Mele”. Nu se poate face doar într-o predică sau două pe Sabat². E un tablou superb să vezi o turmă de mioare aranjate într-un arc de cerc pe colina înverzită, fiecare concentrată la firul ierbii pentru a paște liniștită, sub supravegherea atentă a păstorului, ajutat de dulăii credincioși.

Ce fel de hrană trebuie oferită?

Parafrazând cuvintele Mântuitorului, se poate spune că biserica „nu trăiește numai cu” predici, ci și cu părtășie, apreciere și muștrare, visuri și idealuri înalte.

a) Părtășie

Hrana se servește cel mai bine în colectivitate. O biserică bine hrănită este o biserică ce cultivă părtășia. Se aduc tot felul de scuze că nu există părtășie, pentru că membrii bisericii sunt la lucru pe câmp sau în străinătate. Exemplul bisericii X din județul YZ³ este grăitor. Deși o parte

Simion Buciuman

Secretar, Asociația
Pastorală
Transilvania de Nord

dintre membri (e vorba de cei buni de lucru) erau plecați în Spania, la muncă, această situație nu i-a împiedicat să termine construcția casei de rugăciune, ci, dimpotrivă, au terminat-o foarte repede. Care a fost secretul? Membrii din țară și cei din străinătate erau în părtășie, chiar dacă îi separau mii de kilometri.

Slavă Domnului că avem la dispoziție o multitudine de mijloace de comunicare rapidă și eficientă. Cu înțelepciune și îndemănare, pastorul trebuie să hrănească părtășia din biserică în timp ce membrii sunt pe câmp, cu sapa în mână, sau legați „în butuci” de lanțurile internetului, sau lăncezind datorită eșecurilor repetate, sau în culmea realizării profesionale.

Ucenicii lui Hristos au cel puțin o trăsătură comună și aceasta este părtășia (Ioan 13,35). Nici un membru sau aparținător nu trebuie să sufere din lipsă de părtășie. Ce strânsă era părtășia între primii creștini, chiar dacă unii erau în temniță, alții în peșteră, alții în naufragiu pe mare, iar alții dădeau mărturie prin viața lor, sfâșiați de fiarele sălbătice în arenă!

b) Aprobare și muștrare

Credinciosul are nevoie permanentă de asigurarea că se află pe calea cea dreaptă. Isus a trăit fără păcat prin susținerea continuă

din partea Tatălui. Deși n-a avut nevoie să fie muștrat vreodată, totuși a fost mereu încurajat prin cuvinte de aprobare. Expresii ca „Acesta este Fiul Meu Preiubit” răsuna mereu în urechile Sale. Atitudinea lui Absalom față de fratele său Amnon este antipastorație. Atunci când acesta a păcătuit grav, Absalom „n-a vorbit nici bine, nici rău, cu Amnon” (2 Sam. 13,22). Dimpotrivă, Cuvântul spune: „muștră, ceartă, îndeamnă, cu toată blândețea și învățătura” (2 Tim. 4,2). Cuvintele de aprobare și de muștrare nu trebuie să fie economisite, ci folosite cu multă generozitate și înțelepciune. Prin excelență, pastorul este îndreptățit să le folosească. David a recunoscut că „toiagul și nuiua” păstorului îi sunt resurse

de consolare. Deși pastorul nu trebuie să aleagă în locul credinciosului, totuși trebuie să-l asiste pentru a face o alegere bună. Dacă a făcut bine, cuvintele de aprobare sunt de o valoare inestimabilă, iar dacă a făcut rău, să-l confrunte cu faptele sale.

Ce benefic este ca pastorul să adreseze câteva cuvinte de apreciere prezbiterului care a făcut o

vizită, din proprie inițiativă, unui membru bolnav și să-l felicite pentru aceasta. Dacă un membru este neglijent în plățirea zecimii, pastorul trebuie să-i adreseze cuvinte de dezaprobare, bineînțeles, cu toată blândețea, umilința și amabilitatea lui Hristos.

Lipsa acestei slujiri pastorale încurajează bârfa, care nu este alceva decât pervertirea minunatului dar al încurajării-muștrării, parte componentă a păstoririi. Toate ocaziile vieții oferă loc pentru acest tip de hrană: căsătoria și viața de familie, afacerile și slujirea în biserică, recrearea și îmbrăcămintea, muzica și TV etc.

c) O viziune sănătoasă și realistă

Aceasta rezultă din misiunea pe care Mântuitorul a stabilit-o pentru biserica Sa. Biserica nu trebuie înfometată, pentru că i se oferă doar cojile slăbiciunilor omenești ale membrilor sau ale pastorului, ci trebuie hrănită cu făgăduințele clare și sigure ale Cuvântului lui Dumnezeu. Indiferent cât de apostaziată este, solia lui Dumnezeu pentru fiecare din cele șapte biserici se încheie pe tonul biruinței, iar biruința este prin „sângele Mieului și prin cuvântul mărturisirii lor”. Este absolut necesar și biblic să accentuăm împlinirea profeției Domnului Hristos: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea”, dar este nerealist și descurajator ca pastorul să ceară unei biserici de 25 de membri, cu un buget de 500.000 lei/lună, să susțină anual câte 3 campanii evangelistice, în cele 45 de localități repartizate. Viziunea sănătoasă va motiva biserica aceea să întemeieze o grupă puternică într-o zonă strategică, în viitorii 5 ani, în timp ce lucrează în alte 3 localități din zona albă.

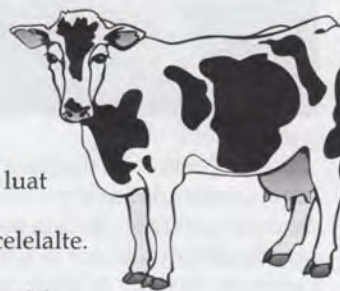
Un conducător ar trebui să rostească cuvintele „nu se poate” numai în dreptul faptelor rele și nicidecum atunci când este vorba despre misiunea bisericii. Suntem îndatorați pionierilor și înaintașilor noștri, care au trudit și sacrificat, animați de viziunea încheierii lucrării. „Dumnezeu Își va împlini pe deplin și repede pe pământ Cuvântul Lui” (Rom. 9,28). Noi trebuie să credem această făgăduință și să acționăm în puterea Duhului Sfânt.

1 Acest articol se va referi doar la primul aspect.

2 Nu e de mirare că, uneori, predicarea devine plictisitoare și astfel unii aleg să rămână acasă.

3 Cazul este o situație reală.

Caut o văcuță

„Văcuța, am uitat de văcuță”, șopti Jeni, o fetiță de opt ani, privind spre perdelele care se unduiau ușor deasupra ferestrei. Era ora 1:00 dimineața și se trezise cu gândul imperios că trebuie să caute o poză cu o văcuță pentru la școală.

Chiar în acea după-amiază le promisese colegilor ei, de la ora de lucru manual, că va aduce a doua zi o poză cu o văcuță. Era rândul lor să prezinte un proiect și căzuseră de acord că aveau nevoie de o poză cu o vacă pentru a ilustra mai bine informațiile.

Cum să dea ochii cu colegii, fără să aducă poza? Nu-i putea dezamăgi. S-a ridicat încet, pendulându-și picioarele pe marginea patului. A aprins lampa și s-a așezat lângă un teanc de cărți și reviste, căutând în fiecare poza vreunei văcuțe.

– Scump Isuse, am uitat să fac rost de poza cu văcuța, s-a rugat ea. Am nevoie de una. Te rog, ajută-mă să găsesc o poză, numai o poză cu o văcuță! Nu contează ce culoare are, pentru că am nevoie să fie doar o văcuță. Te rog, Isuse! Amin.

În cele din urmă, Jeni s-a ridicat în picioare. Trebuia să o cheme pe mama. Mami știa unde să caute poza cu văcuța.

Încetșor, Jeni a traversat holul în vârful picioarelor, de la camera ei până la dormitorul părinților. Lumina slabă de la felinarul din stradă a ajutat-o să ajungă până la mama.

A rămas lângă pat o clipă, privindu-i pe părinți cum dorm. Apoi, a atins mâna mamei.

– Mămico? șopti ea.

– Hmmm?

– Mămico? a repetat fetița.

– Ce este? i-a răspuns mama somnoroasă.

– Am uitat ceva foarte important pentru la școală, a suspinat Jeni.

– Ce ai uitat?

– Am uitat, am uitat poza cu văcuța, a început Jeni să plângă.

Mama s-a sculat din pat, și-a pus halatul și a luat-o pe Jeni de mână.

– Nu te îngrijora, scumpa mea, i-a șoptit mama, închizând ușa dormitorului în urma lor. O să găsim repede o poză cu o văcuță frumoasă.

A aprins lumina la bucătărie și a luat niște reviste.

– Uite, tu o iei pe asta, iar eu pe celelalte. Să vezi ce repede găsim văcuța.

Dar a durat multă vreme. Nu era nici o poză cu vreo văcuță prin ziare. Nici în reviste. Au căutat și în *National Geographic*, dar tot n-au găsit. Până la urmă, au găsit o văcuță, dar nu era ea prea frumoasă. Era mică și fusese pozată de la distanță, din spatele unui gard.

Pe la 1:45, mama a luat-o pe Jeni de mână.

– Cred că avem nevoie de o băutură caldă, i-a spus ea.

Jeni s-a uitat la mama cum deschide dulapul și ia două căni. Și-a șters lacrimile de pe obraji în timp ce mama încălzea laptele. Apoi, a văzut-o. Acolo, pe raftul de sus, se afla o văcuță bălțată, din ceramică lăcuită.

– O văcuță! a chiuțit Jeni sărind de pe scaun și arătând cu degetul, entuziasmată, spre raftul de sus. Mămico, pot să iau văcuța asta.

După ce au luat văcuța și au înfășurat-o într-un ștergar, au așezat-o în ghiozdanul lui Jeni. Apoi, s-au așezat una lângă cealaltă sorbind băutura caldă din căni. În casă era o liniște profundă.

Înainte de a se strecura în plapumă, Jeni și-a amintit de rugăciune.

– Îți mulțumesc, Isuse, a spus ea. Tu și mama sunteți întotdeauna cu mine. Îți mulțumesc că ne-ai ajutat să găsim văcuța. Noapte bună. Te iubesc.

Traducere de Oana Pascu

Bonnie Walker

Adventist Review,
mai 2004

Ora familiei

Invită-ți familia la altar. Pregătește câteva reviste și câteva foi de ziar sau de carton.

– Citește această povestire și discutați despre diferitele lucruri pe care le putem aminti în rugăciune – de exemplu, nevoi, recunoștință, laudă, prieteni etc. Scrie-le pe toate acestea ca titluri și lasă loc dedesubt pentru poze.

– Dă-i fiecăruia câte o revistă și cere-le să găsească o poză care să ilustreze un motiv de rugăciune. Apoi invită-i să lipească pozele respective sub titlul potrivit. Discutați despre fiecare rugăciune. Cum ne răspunde Dumnezeu la rugăciune?

Admitere

Școala Postliceală Sanitară AZȘ Brăila anunță organizarea admiterii pentru specialitatea asistent medical generalist. Școala funcționează în rețeaua învățământului de stat și are acreditarea Conferinței Generale. Se pune la dispoziție un internat de fete, cu 40 de locuri. Pentru dosarul de înscriere, sunt necesare următoarele documente:

- diplomă bacalaureat – copie și original
- certificat de naștere și certificat de căsătorie (dacă e cazul) – copie și original
- copie buletin (pagina cu fotografia și adresa)
- adeverința de sănătate

În vederea înscrierii, se pot trimite deja copiile după actele mai sus amintite, la adresa: Școala Sanitară „Dr. Luca”, Str. Independenței, nr. 238, Brăila (înscrierea oficială are loc pe 10 septembrie 2004). Pentru informații suplimentare – legate de taxe, documente etc. – contactați-ne la numerele de telefon: 0239-662611, 0741-079324, 0740-126398.

Romica Sârbu

Seminarul Internațional de Imnologie

În intervalul 11-14 mai 2004, la Timișoara, a avut loc cea de-a VI-a ediție a Seminarului Internațional de Imnologie, inițiat de Facultatea de Muzică a Universității de Vest din Timișoara. Temele seminarului au fost: Cântecul religios pentru copii și Teologia imnului – imnul teologiei. Au participat muzicieni și imnologi din România, Anglia, Italia, Ungaria, Serbia, Austria și Japonia. Seminarul a avut și un caracter interconfesional, participanții reprezentând mai multe religii: catolică, ortodoxă, baptistă, pentecostală, adventistă, mozaică. Din partea Bisericii Adventiste au prezentat referate: Felician Roșca (coordonatorul programului), Cezar Geantă, Benjamin Roșca, Adrian Bocăneanu și Fekete Istvan. Pe lângă aceștia, au fost invitați și pastorii Dezideriu Faluvegy (care a lansat colecția de cântece pentru copii „Cîrîpît de păsărele”, reeditată) și Gabriel Brașov. În timpul lucrărilor, a fost realizată și o emisiune, la RVS Timișoara, cu tema: Muzica sacră, ecouri de la Seminarul de Imnologie (participanți: Viorica și Cezar Geantă, Gabriel Brașov). Fiecare zi de lucrări a fost încheiată cu concerte de muzică corală, susținute de diferite formații și coruri de elevi și studenți la școli în domeniu, precum și de formația Laude Cristae din Biserica AZȘ Timișoara.

Gabriel Brașov / Cezar Geantă

Nu uita de Tabăra de Sănătate și Familie și Tabăra de copii „Gândește cutezător”. Vezi curierul din luna Iunie

Întâlnirea Asociației Rebeca – Cernica

În perioada 4-6 iunie 2004, în campusul Institutului Teologic de la Cernica, s-a desfășurat întâlnirea membrilor Asociației Rebeca. Asociația a fost condusă, din anul 1997 până în prezent, de familia Gabriela și Nicolae Tutunaru din Craiova.

Cu ocazia întâlnirii de la Cernica, a fost prezentat un bilanț al rezultatelor activității asociației, concretizat, între altele, prin 56 de căsătorii. Totodată, s-au trasat direcțiile de continuare a activității asociației.

Au fost prezenți, prin prezentarea de seminarii, fr. George Uba, fr. Daniel Duță, fr. Iacob Coman și familia Luminița și Daniel Ioniță din Australia.

„Este normal ca biserica să-și sprijine membrii în procesul căutării unui partener de viață adventist”, a declarat Adrian Bocăneanu. „Când sunt ajutați într-o atmosferă de respect și responsabilitate, participanții răspund lucrării Duhului Sfânt, cresc spiritual și se pregătesc cu seriozitate pentru o viață de familie fericită. La rândul lor, ei vor sprijini pe alții, iar biserica va fi consolidată. Familia Tutunaru a făcut o lucrare de pionierat pentru care merită deosebita noastră apreciere, iar fr. Duță preia activitatea Asociației Rebeca și are toate șansele să conducă la reușită misiunea ei.”

Cei care doresc să cunoască mai multe despre activitatea asociației pot solicita amănunte în scris la adresa: Institutul Teologic Adventist – fr. Duță Daniel, str. Decebal, nr. 11-13, loc Cernica, Cod 077035, Jud. Ilfov, sau la adresa de e-mail danieldu66@yahoo.com.

(Daniel Duță / Conferința Oltenia)

Raportul AMiCUS Antidrog București

În perioada 15 septembrie 2003 – 15 mai 2004, AMiCUS București a derulat o susținută serie de programe pe linia motivării și încurajării abstenenței de la fumat, de la consumul de alcool și de narcotice. Un alt obiectiv major al acestor activități educaționale a fost stimularea interesului pentru implicarea voluntară în inițiative comunitare, de genul celor de prevenire și combatere a consumului de drog.

O astfel de întreprindere este proiectul „DA, vieții! NU, morții albe!”, desfășurat în parteneriat cu Primăria sectorului 2 (prin Centrul de Prevenire și Consiliere pentru Consumul de Droguri), cu Agenția Națională Antidrog și cu Fundația Pro Vita Sana. Pe parcursul a 15 întâlniri, care au avut loc în liceele din sector, peste 1.500 de elevi au avut ocazia de a viziona înregistrări video, care prezentau consumatori în diverse stadii de influență a drogului, de a intra în contact cu persoane de specialitate și de a participa

la dezbateri tematice. De asemenea, în unele dintre ocazii, liceenii au putut adresa întrebări, obținând răspunsuri de la foști utilizatori de stupefiante și de la personalul specializat în prevenirea consumului și tratarea dependențelor.

Pe lângă aceste activități, AMiCUS a răspuns invitației la parteneriat, adresate de diverse organisme. O componentă deosebită a eforturilor noastre a fost colaborarea fructuoasă cu Agenția Națională Antidrog.

Câștigul calitativ al AMiCUS Antidrog București se măsoară în credibilitate, în asimilarea de cunoștințe științifice, în dezvoltarea unor deprinderi de activitate intelectuală, de relaționare umană și a unor competențe pedagogice specifice. În plus, campania noastră a fost încă o excelentă oportunitate de a exprima public valorile și principiile care fundamentează misiunea creștină și simbolurile speranței advente.

(Andrei Pârvan / AARC Muntenia)

Premianții Olimpiadei de Religie Faza pe Uniune 2004

Premiul I:

Varadi Ana – Conferința Moldova: 99 p. (Grupa VIII-X), Fara Felicia – Conferința Banat: 97 p. (Grupa

VIII-X), Mihalcea Isabela Andreea – Conferința Muntenia: 96 p. (Grupa V-VII)

Premiul II:

Bănescu Alina – Conferința Moldova: 92 p. (Grupa VIII-X), Gheorghiu Diana – Conferința Oltenia: 91 p. (Grupa VIII-X), Țica Emanuela – Conferința Banat: 90 p. (Grupa V-VII), Chirvăsuță Radu – Conferința Oltenia: 90 p. (Grupa Preseminarială)

Premiul III:

Istrati Georgiana – Conferința Moldova: 89 p. (Grupa V-VII), Duma Adina – Conferința Banat: 89 p. (Grupa VIII-X), Sofronea Manuela – Conferința Banat: 89 p. (Grupa VIII-X), Guțal Carmina – Conferința Oltenia: 89 p. (Grupa VIII-X), Varadi Marta – Conferința Moldova: 88 p. (Grupa V-VII), Șoptorean Geanina – Conferința Transilvania de Sud: 88 p. (Grupa VIII-X), Stanciu Mirela – Conferința Muntenia: 87 p. (Grupa V-VII), Ciocârlan Ștefania – Conferința Muntenia: 86 p. (Grupa V-VII), Nunu Ionuț – Conferința Moldova: 86 p. (Grupa Preseminarială), Todoran Samuel – Conferința Transilvania de Nord: 86 p. (Grupa Preseminarială)

Alți 71 de elevi au obținut mențiuni.

Departamentul de Educație – Uniunea Română

La odihna

Victor Mărăscu

Născut pe data de 25 iunie 1922, în satul Crănguiești, jud. Mehedintzi, cunoaște încă din copilărie credința de la mama lui. Pentru că nu aveau biserică în localitatea lor, fratele Victor mergea împreună cu mama sa la adunare din Turnu-Severin, la o distanță de aproape 25 de km.

Este botezat în 1940, în Dunăre, și plin de entuziasm dragostei dinții, se angajează în lucrarea de colportaj. În anul 1953, se căsătorește cu Maria Conta din Reșița și au împreună două fete.

Slujește bisericii cu devotament, dă o mărturie deosebită în toate satele din împrejurimi și câștigă suflete pentru cer. A fost un mare iubitor al cărților. Își încheie viața pe acest pământ la 7 ianuarie 2004, după ce și-a luat rămas bun de la toți cei dragi, prin cuvintele: „La înviere, am să vă caut”.

Maria Ritivoiu

Se naște în familia Belu, la Rm. Vâlcea, pe data de 2 iulie 1914. Urmează cursurile școlii primare, apoi o școală de meserii în domeniul croitoriei. Încheie legământ cu Domnul în 1938, în Biserica Adventistă din Rm. Vâlcea. În 1953, se căsătorește cu Nicolaie Ritivoiu, venit la Rm. Vâlcea, tocmai din zona Sibiului. Familia este binecuvântată cu opt copii, doi băieți și șase fete. Sora Ritivoiu a trăit să-și vadă cei treisprezece nepoți și unsprezece strănepoți. A slujit deopotrivă familia și biserica, fiind foarte legată de

serviciile de închinare ale bisericii. A fost primă diaconesă mai mulți ani și a cântat în corul bisericii. La 13 ani de la moartea soțului, după o perioadă lungă de imobilizare la pat, la vârsta de 90 de ani, trece la odihnă pe data de 27 martie 2004, cu speranța învierii la revenirea Domnului Hristos.

Aurora Ionescu

Sora Aurora Ionescu, soția fratelui pastor și profesor Mihai Ionescu, s-a născut pe data de 15 decembrie 1923, la Pucioasa, județul Dâmbovița, și este mamă a trei copii, două fete – Luminița și Alina – și un băiat, Nourăș. Sora Aurora Ionescu primește credința adventă pe data de 17 martie 1938, prin botez, în București, urmează apoi studiile medicale la Școala Sanitară de atunci, cât și pe cele teologice la Seminarul de la Stupini-Brașov, pârgii prin care i-a slujit o viață pe oameni, ca asistentă medicală și ca soție de pastor. A consacrat anii cei mai frumoși din viața scrisului, poeziei și muzicii, preocupări nobile de pe urma cărora beneficiem cu toții astăzi. A fost o luptătoare aprigă pentru biserică și pentru binele ei, susținând-o moral și spiritual. Ultima parte a vieții și-a petrecut-o la Pucioasa, într-o atmosferă pitorească, ce urma să-i aducă liniștea mult dorită spre sfârșitul vieții sale, pline de grele suferințe. Încetează din viață într-o atmosferă de încredere și de seninătate, pe care o dă credința, după o lungă și grea suferință, la vârsta de 81 de ani, cu speranța revederii în dimineața învierii, alături de soțul său iubit.

Dacă un străin vine...

Parcă ne vine greu să credem că sunt oameni care aleg să vină în țara noastră. Dar mai ales în marile orașe, dacă suntem dispuși să le dăm atenție, vom descoperi destul de mulți străini. Motivele pentru care vin aici sunt foarte variate. Unii vin din teritorii cu o situație economică și socială mult mai dură, așa încât țara noastră chiar este de dorit pentru ei. Sunt alții care vin ca refugiați din zone de conflict și nesiguranță. Legile nu sunt prea încurajatoare pentru ei. Europa occidentală ne cere să ținem bine închise porțile de la intrare în țara noastră, de teamă că acești străini săraci și necăjiți, o dată intrați aici, își vor continua călătoria spre vest. Alții, probabil cei mai mulți, vin pentru comerț și afaceri. Mai sunt și studenți străini. Unii vin din alte țări creștine, dar mulți iau aici pentru prima dată cunoștință de credința creștină. În ciuda marilor diferențe dintre ei, ceva îi unește – ei știu că sunt într-o țară străină.

Ce atitudine să adoptăm? Și mai ales, ce ar trebui să facă un creștin? Poate că nici nu ne-am gândit până acum. Probabil că primul lucru pe care-l avem de făcut este să îi recunoaștem pe străinii de lângă noi, apoi să începem să-i cunoaștem. Uneori, nu este ușor, pentru că drumurile nu ni se întâlnesc, modul lor de viață este diferit, există bariere culturale și de limbă. Dar ei sunt dornici să intre în legătură cu populația autohtonă, lucru arătat și prin eforturile lor de a ne învăța limba.

Mesajul Bibliei

Al doilea lucru este să vedem ce spune Biblia despre atitudinea față de străini. Și spune multe, sub formă de reguli și porunci, ca și de relatări. Iată câteva: „Dacă un străin vine să locuiască împreună cu voi în țara voastră, să nu-l asupriți. Să vă purtați cu străinul care locuiește între voi ca și cu un băstinaș din mijlocul vostru; să-l iubiți ca pe voi înșivă, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului. Eu sunt Domnul, Dumnezeuul vostru.” (Lev. 19,33. 34). „Să nu chinuiești pe străin și să nu-l asuprești, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului.” (Exod. 22,21). „Să nu asuprești pe străin; știți ce simte străinul, căci și voi ați fost străini în țara Egiptului.” (Exod. 23,9). Aș vrea să remarc aici însemnătatea deosebită pusă pe starea sufletească a străinilor. Astfel, israeliților li s-au dat instrucțiuni precise pentru grija pe care să o arate față de străini în viața de zi cu zi, cu ocazia sărbătorilor și în anul al șaptelea, când pământurile nu erau semănate și nici sece-

rate. Apoi, avem și istorisiri despre relația poporului lui Dumnezeu cu străinii – ospitalitatea lui Avraam și a lui Lot față de cei care păreau a fi niște străini de rând, atitudinea prietenoasă a lui David față de anumite grupări de străini care s-au alăturat lui Israel etc. Cea mai tulburătoare relatare se referă la gabaoniți. Domnul nu a tolerat cruzimea și necinstea față de aceștia, chiar dacă păreau justificate (2 Sam. 21).

Mesajul cel mai impresionant ne este transmis prin viața și învățăturile Domnului Hristos. Interacțiunile Sale cu străinii sunt numeroase și se bucură de o atenție specială din partea evangheliștilor, sub călăuzirea Duhului Sfânt. Astfel, El îndeplinește un șir întreg de minuni de vindecare în Tir și Sidon (Marcu 7,24-37), răspunde rugămintii unui centurion roman și le atrage tuturor atenția asupra credinței sale nemaiîntâlnite în Israel (Mat. 8,5-10), o salvează pe fiica femeii canaanite (Mat. 15,21-28) și vindecă leproși, între care un samaritan (Luca 17,11-19). Această din urmă situație îi oferă ocazia să exprime public aprecierea față de caracterul Lui ales. Mai mult decât atât, El creează ocazii ca să îi laude pe străini, făcând aluzii favorabile la văduva din Sarepta Sidonului și la Naaman sirianul (Luca 4,25-27) și punându-Se astfel în pericol de moarte (v. 28-29). El discută îndeaproape cu femeia străină la fântâna lui Iacov (Ioan 4,1-38) și primește ospitalitatea samaritenilor (v.40). Se descoperă ca Salvator al lumii în fața unui grup de greci (Ioan 12,20-36) și, în sfârșit, prevestește că la masa mesianică vor veni mulți „de la răsărit și de la apus” (Mat. 8,10-12).

„Hristos nu a acceptat nici o delimitare de ordin național, de rang sau de credință. ... Isus Hristos a venit să surpe orice zid de despărțire. A venit să arate că darul îndurării și iubirii Sale este la fel de neîngrădit ca aerul, ca lumina sau ca ploile care reînviează pământul. ... El nu făcea nici o deosebire între apropiați și necunoscuți, între prieteni și dușmani.” (*Divina vindecare*, ed.1997, pag. 17)

Domnul Isus Însuși era, în multe feluri, un mare exilat aici, pe pământul nostru străin și ostil. „A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1,11). Bogăția Sa sufletească L-a făcut să nu Se preocupe de Sine, ci de cei pe care venise să-i salveze. Purtarea Sa față de străini a fost un semn inconfundabil al mesianității Sale. Biserica de astăzi, în orice țară de pe fața pământului, este chemată să Îl reprezinte corect pe Domnul Hristos.

Adrian Bocăneanu

președinte,
Uniunea Română

Ce fel de viitor pregătim?

Este evident faptul că migrația este una dintre cele mai complicate probleme sociale, politice și religioase ale societății moderne. Tensiunile, conflictele, fanatismul, intoleranța, care amenință însăși existența civilizației noastre, nu sunt lipsite de o cauză.

Sosirea într-o țară străină înseamnă o criză majoră, cu riscuri serioase. Iată cum o descria Ellen White în cartea *Parabolele Domnului Hristos*: „În curțile și pe străzile marilor orașe, ca și pe drumurile lăturalnice de la țară, sunt familii și persoane – poate că sunt străini în țară străină – care n-au legături cu nici o biserică și care, în singurătatea lor, ajung să creadă că Dumnezeu i-a uitat. Ei nu înțeleg ce trebuie să facă pentru a fi mântuiți. Mulți sunt cufundați în păcat. Mulți sunt în necazuri. Ei sunt apăsați de suferințe, lipsuri, necredință și descurajare. Boli de toate soiurile, corporale și sufletești, îi macină. Ei doresc foarte mult să găsească o mângâiere a necazurilor lor, iar Satana îi ispitește să o caute în patimi și plăceri care nu aduc decât ruină și moarte. El le oferă succese înșelătoare, care se vor dovedi a fi ca cenușa pe buzele lor. Ei își cheltuiesc banii pentru ceea ce nu satură și munca lor pentru ceea ce nu satisface.” (*Parabolele Domnului Hristos*, ed. 1995, pag. 157)

Cineva se va ocupa de acești străini singuratici. Dacă noi nu o facem, cei care îl slujesc pe Satana sunt gata să îi atragă spre păcat și criminalitate.

Simțământul de izolare, dorul de casă și familie, neadaptarea, lipsa de perspective sunt terenul fertil pentru delincvența juvenilă, refugiu în alcool, droguri sau promiscuitate. Mai ales cei intrați în țară prin mijlocirea traficantilor de ființe umane sunt urmăriți ca să intre în bande de delincvenți sau să se prostitueze, exploatându-se fără milă lipsa lor cronică de bani și lipsa de protecție legală. Acestea sunt realități extrem de dure, cu care cei mai mulți dintre noi nu vrem să avem de-a face. Dar este Evanghelia fără putere pentru aceste ființe ale Lui Dumnezeu? Cu siguranță că nu, afară de cazul că noi o facem fără putere prin refuzul nostru de a veni în contact cu viața așa cum este.

Este foarte posibil ca, peste un timp oarecare, țara noastră să cunoască un aflix de străini din țări sărace, comparabil cu cel al țărilor dezvoltate. Neglijarea lor acum pregătește calea pentru tensiuni sociale, violență și fanatism. Cea mai bună prevenție pentru extremism și fanatism – acest blestem al societății contemporane – constă în iubire, respect și libertate. Acestea sunt atitudini și principii care izvorăsc din Evanghelie. Avem în față o sarcină care poate să prevină mari rele, dar a cărei neglijare va produce rezultate înspăimântătoare.

„Externii” de lângă noi

Sunt foarte încurajat de interesul tot mai viu pentru misiunea externă, interes care se manifestă în mod special printre tineri. Inte-

grarea noastră în efortul misionar global este o condiție vitală pentru dezvoltarea sănătoasă a Bisericii Adventiste din țara noastră.

În același timp, cu eforturi și cheltuieli mult mai mici, avem o răspundere față de „externii” din marile noastre orașe, străini veniți din țări creștine și necreștine. Lucrarea umanitară și spirituală cu aceștia este și o probă a seriozității interesului nostru misionar, uneori ușor de confundat cu atracția pentru aventură și exotic. „În timp ce se îndeplinesc planuri pentru avertizarea locuitorilor diferitelor națiuni din țări îndepărtate, trebuie să facem mult pentru străinii care au venit la țărmlurile proprii noastre țări. Cei care locuiesc în China nu sunt mai prețioși decât cei care se află pe teritoriul nostru. Poporul lui Dumnezeu trebuie să lucreze cu credincioșie în țările îndepărtate, pe măsură ce providența deschide calea; dar noi trebuie să ne îndeplinim datoria față de străinii de diferite naționalități, care se află lângă noi, în orașele și în comunele noastre.” (*Evangelism*, pag.569).

Câștigați la Hristos printr-o comportare plină de iubire și prin mărturia Cuvântului, acești imigranți pot deveni ei înșiși cei mai buni misionari pentru familiile, popoarele și țările lor.

Ca unii care mai beneficiază deja de harul Evangheliei, este timpul să îl transformăm în realitate și pentru cei care au nevoie disperată să vadă împlinirea celor scrise de Pavel: „Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu” (Efes. 2,19).

Cum să manifestăm Evanghelia față de străini?

Pregătire

- Revedeți principiile biblice, privitoare la purtarea cu străinii, menționate în articol.
- Parcurgeți istorisirile din viața lui Isus, care arată modul Său de purtare cu străinii. Cum ne evaluăm conduita în lumina exemplului Său?
- Informați-vă cu privire la problemele străinilor. Discutați cu românii care au lucrat sau au locuit în străinătate sau amintiți-vă de propriile experiențe. Căutați surse autentice de informare. Puteți porni de la Organizația Internațională

pentru Migrație, Misiunea de la București, B-dul Dacia nr. 89, sector 2, tel. 021/2313179. E-mail allusersinbuch@iom.int www.un.ro/iom

- Studiați literatura de specialitate privitoare la migrații, antropologia interculturală și traficul de persoane.

A acțiune

- Deveniți prietenii anonimi ai străinilor. Când sunt în dificultate, când nu se pot orienta, pentru că nu înțeleg limba sau cultura, ajutați-i să depășească situațiile dificile, faceți-i să se simtă acceptați.
- Serviți ca mediatori atunci când se creează tensiuni. Învățați să folosiți sprijinul guvernamental

și non-guvernamental pentru situațiile lor de criză.

- Luați cuvântul împotriva prejudecăților care domină gândirea și conduita față de străini, mai ales față de cei asiatici și africani.

- Cu această experiență, începeți să-i cautați în mod activ pe imigranți, oferiți-le mici servicii, atenționați-i cu privire la pericolele de care nu sunt conștienți, arătați-le că pot conta pe dv.

- Prezentați-i cerului dv. de prieteni.
- Învățați să apreciați nivelul lor de spiritualitate. Arătați-le atitudinea lui Hristos față de străini și continuați să le prezentați alte aspecte ale vieții creștine. Nu dărâmați nimic până nu ați zidit ceva mai bun.

INSTITUTUL TEOLOGIC ADVENTIST

077035, Cernica, șos. Decebal, nr. 11-13, Jud. Ilfov,
Tel/fax: 0040-(0)21-255.58.65; 0040-(0)744-68.51.23;
www.institutadventist.ro; e-mail: ita@fx.ro;

FACULTATEA DE TEOLOGIE ADVENTISTĂ:

Teologie adventistă didactică - Limba și literatura română

Număr de locuri: 25 pentru cursurile de zi
Sesiunea din vară:

- înscrierea: 12-19 iulie 2004
- examen oral: 20 iulie 2004

Sesiunea din toamnă (în limita locurilor disponibile după sesiunea din vară):

- înscrierea: 6-13 septembrie 2004
- examen oral: 14 septembrie 2004

Taxă de școlarizare: 350 €*

Teologie adventistă didactică - Asistență socială

Număr de locuri: 25 pentru cursurile de zi
Sesiunea din vară:

- înscrierea: 12-20 iulie 2004
- examen oral: 21 iulie 2004

Sesiunea din toamnă (în limita locurilor disponibile după sesiunea din vară):

- înscrierea: 6-14 septembrie 2004
- examen oral: 15 septembrie 2004

Taxă de școlarizare: 350 €*

Teologie adventistă pastorală

Număr de locuri:

- 20 locuri pentru cursurile de zi
- 10 locuri pentru cursurile de zi (pentru licențiații în alte domenii și pentru românii din diaspora, inclusiv fete)

Înscrierea: 1-6 septembrie 2004

Sustinerea probelor se va face scris și oral, astfel:

- 7 septembrie, ora 9 - Cunoștințe biblice
- 8 septembrie, ora 9 - Omiletică
- 9 septembrie, ora 9 - Limba română și Limba engleză

Taxă de școlarizare: 275 €*